

TẬP SAN
CỦA TUỔI
MỚI LỚN

Số
2

...Mực Tím

...Mực Tím

SỐ 2 RA NGÀY 25 THÁNG 12 - 1988

TỔNG BIÊN TẬP : ĐỖ THỊ MỸ

THƯ KÝ TÒA SOẠN : THẢO NGỌC

HỌA SĨ TRÌNH BÀY : QUỐC VIỆT

● Mực Tím số 2 *chân thành cảm ơn* sự góp bút nồng nhiệt của các thầy cô giáo, bác sĩ, nhà văn, nhà thơ... và của các bạn tuổi mới lớn.

● Mực Tím *trân trọng đón nhận* sự góp ý và cộng tác bài vở của các bậc cha mẹ, thầy cô giáo, nhà văn, nhà thơ... những ai hiểu và «yêu» tuổi mới lớn. Đặc biệt mong sự ủng hộ hết mình của tất cả các bạn đang độ tuổi từ 14 - 18, là học sinh hoặc đang làm bất cứ công việc gì trong xã hội, bằng cách mua, đọc, cổ động, góp ý và viết bài cho Mực Tím.

THƯ TỪ BÀI VỞ GỬI VỀ :

● Mực Tím, số 12 Phạm Ngọc Thạch, quận 3 - Tp Hồ Chí Minh (Thư không dán tem. Nhớ ghi rõ họ, tên, địa chỉ người viết)

● Điện thoại liên lạc : ☎ 93750 - 97817

Ảnh bìa 1 : NAM THANH

Ảnh bìa 4 : TRƯƠNG THỌ

7 31 88
12
Huong

Thêm một tuổi lớn

Những vòng quay của hai chiếc xe đạp chậm rãi lăn trên những đường phố thân quen vào sáng chủ nhật. Và gió. Gió từ bờ sông xa thổi thốc vào thêm se lạnh. Lác đác những bông điệp vàng rụng rơi... Và nắng. Nắng lung linh, vuốt nhẹ trên hai đôi má tươi trẻ còn chút nét mẫn sương... «Thời tiết giao mùa cuối năm thật dễ chịu và tạo nét duyên dáng riêng cho những buổi sáng mai hồng như thế này». Cô gái nói băng quơ. Chàng trai tiếp lời, giọng trầm lắng - «Thời tiết giao mùa. Cuối năm cũ, đầu năm mới thay chỗ nhau. Và chúng ta sắp thêm một tuổi lớn rồi đây...» Cô gái liếc mắt nhìn, khuôn mặt bạn lộ hẳn vẻ dăm chiêu. Bất chợt cô cảm nhận ra những xúc cảm mạnh mẽ đang trào dâng trong lồng ngực. Cả hai cùng lặng im, đắm chìm trong cõi suy tư riêng...

... Ngày tết, mình sẽ cùng nhóm bạn thân và cả «bạn ấy» đi chúc Tết thầy cô. «Bạn ấy» chắc sẽ trở mặt khi lần đầu tiên con nhỏ nghịch ngợm này mặc áo dài. Mong rằng hôm ấy, trời sẽ nhiều gió như hôm nay. Tà áo dài sẽ tung bay - đẹp tựa những bức tranh mà các họa sĩ hay vẽ. Rồi bạn ấy sẽ mang hình ảnh đó vào trong giấc ngủ, như lời một bài thơ: «Tà áo ai bay trắng cả giấc mơ...». Nhưng... Chao ơi - mặc áo dài mình phải đi đứng, nói năng thế nào đây cho ra vẻ thiếu nữ chứ? Dẫu gì cũng thêm một tuổi lớn rồi mà...

... Minh vừa qua kỳ thi học kỳ đầu tiên của năm cuối cấp 3. Có bài thi mang niềm vui, có bài thi mang nỗi buồn. Thế nào chăng nữa, chúng luôn làm mình chia xẻ tâm trí khá lâu. Nhưng còn cuộc sống và những mối quan hệ đa dạng, rắc rối đan chéo nhau, luôn thách đố khả năng ứng xử của mình cũng gay gắt chẳng khác gì những kỳ thi không thành văn. Đôi lúc chúng êm thấm, trôi chảy, nhưng cũng lắm lần vụng dại, lờ lẫm. Những u buồn của cha, những giọt nước mắt của mẹ, những thất vọng nơi thầy cô, bao nỗi hờn của bè bạn... Đã có bao giờ mình nhìn lại tất cả điều đó một cách nghiêm túc đâu?

ĐÔI bạn lại nhìn nhau. Nụ cười cảm thông bất chợt hé nở. Không ai bảo ai, họ cùng dần nhanh bàn đạp phóng ra hướng bờ sông. Bóng họ nổi lên như hai pho tượng đen trên nền sáng của bầu trời. Họ dừng lại bên sông và một cảm giác kỳ lạ tràn ngập cõi lòng. Thêm một tuổi lớn - những vụng dại, sai sót cũ xin giã từ. Tất cả những ngày tháng cũ như lùi dần đi, lắng quên và biến mất. Họ nhìn ra sông, ra chân trời. Nơi đó là cuộc đời mở hướng mệnh mông. Nơi đó định hướng đi của sức sống, của niềm tin tương lai. Nơi đó một nụ hồng đang e ấp... Nơi đó họ sẽ chứng tỏ mình vừa thêm một tuổi lớn... Và nắng... Và gió... Thêm dạt dào...

MỤC TÌM

Em Diu Cuối Tuần

CỦ MAI CÔNG

Những ngày cuối tuần, nhất là từ chiều đến tối thứ bảy, chiếm đến 70% dòng người đi chơi trên các đường phố của thành phố là các bạn từ 14 - 18 tuổi. Họ đi trong cơn gió trẻ trung phồng phồng của sông Sài Gòn và gần đây, trong cái lạnh se se dễ chịu của những ngày cuối năm. Với đôi mắt vô tư, hồn nhiên của lứa tuổi và bộ quần áo «vía» của mình, đi về đâu hời... các bạn trẻ kia ơi? và các bạn đã làm gì trong khoảng thời gian em diu cuối tuần này?...

NHỮNG CUỘC «HÀNH HƯƠNG» ĐÈN NIỀM VUI

Trước cửa các rạp hát những ngày này, lúc nào cũng tập nập các bạn trẻ. Các bạn đi thành nhóm, từ hai đến mười mấy bạn. Sáng chủ nhật 4-12, một nhóm 7-8 bạn nam có, nữ có cười nói sôi nổi ở công viên trước rạp Bến Thành, trong khi chờ vào xem suất phim «La Marseillaise» của Pháp. Lăn la trò chuyện, một bạn cho biết ngay: «Tụi mình vốn học chung lớp chín trường Hà Huy Tập năm ngoái. Bây giờ, có bạn nghỉ học, có bạn còn học phổ thông, tuần nào cũng rủ nhau đi xem phim chung với nhau cho vui...». Ra thề, thảo nào lúc nói chuyện, câu «nhớ hồi

đó...» cứ được các bạn nhắc luôn miệng và phá lên cười rất vui vẻ.

Khi được hỏi: «Ngoài dịp bạn bè cũ gặp nhau, sao các bạn lại đi xem phim?», Thu Hà, một bạn gái xem chừng vui tính nói ngay: «Cho vui và đầu óc thoải mái sau một tuần học... để sợ».

- Với lại - Một bạn khác nói thêm - đó cũng là dịp mở mang kiến thức mình. Coi như một cách du lịch từ cổ chí kim, từ Âu sang Á. Như hôm nay, tụi mình sắp đi... Pháp đây!»

«Mình thì thích đi nghe ca nhạc...» Bạn Trần Xuân T. ở đường Huỳnh Văn Bánh thổ lộ: «Mình rủ mấy thằng bạn cùng khu

phổ đi chung. Cứ nơi nào có mấy ban nhạc thấy thích là tụi mình tìm đến ngay. Nghe rồi về... bắt chước, đàn, hát om nhà. Bởi đây cũng là cách tranh thủ thời gian biết thêm những bài hát mới...»

Ngoài ra, không ít bạn còn tìm đến NVH Thanh niên, NVH Lao động, Công ty dịch vụ quận 10, Trung tâm T.K.Đ... để tham gia khiêu vũ, nhất là những bạn đang «kết mô đen» như bạn A.T. trường H.H.T thường đi chung với người bạn trai mình chẳng hạn. Một bạn trai trường M.C thì nheo mắt hóm hỉnh trên lầu 1 NVH Thanh niên trong một buổi khiêu vũ: «Mình mới quen một nhóm bạn gái bên T.M.T nhé! Đền những nơi này để có bạn mới lắm. Vậy mới không uống một tòi thứ bảy rất đẹp này chứ...»

Với những sinh hoạt đó, quả thực nhiều bạn tìm thấy được sự mở mang kiến thức, thắt chặt và giao lưu bè bạn... những cái không thể thiếu trong đời sống tinh thần của lứa tuổi, một lứa tuổi ham tìm tòi và ham hiểu biết.

Tuy nhiên, không phải bạn nào cũng như thế. Không ít bạn, vì lý do này hay lý do khác, thường ở

nhà đọc sách, báo, hoặc tìm đèn nhà bạn bè nói chuyện. Bạn Thanh Hải, trưởng Phú Nhuận báo : «Cả tuần hết học văn đến học... võ, mệt dữ, nên tôi thứ bảy, chủ nhật mình thường ở nhà đọc báo, xem truyện. Đó cũng là một cách giải trí có ích chứ!» Một số bạn lớp 12 trường Mạc Đình Chi thì ngoài những buổi đi chơi, tôi thứ bảy còn là dịp bạn bè cùng lớp đến nhà nhau vui đùa, chuyện trò, tâm sự. «Năm 12 mả, cứ bạn bè quây lại là vui rồi ! Ngồi cười một chút đã 9, 10 giờ rồi. Đứa nào cũng thấy nhanh ! Chả bù lúc... học trong lớp» - Một bạn bảo thế rồi cười rất thoải mái.

Những ngày cuối tuần quả đúng là dịp tranh thủ thời gian rảnh rỗi, sau sáu ngày căng thẳng vì học tập, công việc, để tìm đến niềm vui và nụ cười. Trong niềm vui ấy, các bạn đã mở mang vốn sống, giao lưu, kết thân bè bạn... Thời gian này đôi với các bạn êm dịu, thoải mái và... hiếm hoi biết bao !

Đáng tiếc là có những bạn không thấy như thế...

CHẲNG BIẾT LÀM GÌ ? VÀ LÀM THẾ CHẲNG BIẾT ĐỂ LÀM GÌ ? THÌ CÓ BUỒN KHÔNG KIA CHỨ !

Mặc cho dòng người chảy hồi hả trước mặt, P. vẫn ngồi bó gối trên lan can nhà mình trong một chiều cuối tuần. Mẹ P. đến bên, dịu dàng : «Không làm gì cho vui, con?».

- Má kêu làm gì bây giờ, thôi kệ con ! - P. câu nhàu.

Và người bạn trai ở phường 3 (Tân Bình) ấy lại hững hờ nhìn ra đường. Mẹ P. thấy P. buồn có lẽ cũng chẳng vui gì, bà bảo : «Bảo nó đọc sách, xem phim, đến nhà bạn bè... cái nào nó cũng bảo chán, vậy thì biết làm sao ? Thấy con ngồi bó gối hoài, bỏ mẹ nào mà chịu nổi...».

Cũng buổi tối hôm đó, trong quán cà phê Đ. trên đường NDC có một nhóm bạn lớp 12 trường LQĐ. Họ ngồi trong đó đến tận khuya. «Chúng mình thường ra đó uống cà phê như thế, cứ rảnh là vào quán ngồi...» Một bạn nói thế. «Đế làm gì?», «À, ngồi vậy thôi chứ làm gì!». Tối thứ bảy 10.12.1988 của các bạn này là như thế : uống cà phê, phi phèo thuốc lá và... triết lý sự đời. Có lẽ cũng chẳng biết làm gì, một nhóm bạn cũng lớp 12 trường LQĐ lại

xách xe máy chạy «đòng đòng» mấy tiếng đồng hồ ngoài phố. Bạn Tâm, lớp 12A5 kêu «Ồ, thi cứ chạy vậy thôi!»

Và trên đường ĐK, một vài bạn cũng bắt chước mấy anh chị đã lớn, «cắm» xe trên lề đường, ngồi hững hờ nhìn mọi người qua lại. Lâu lâu, chắc ẽ giờ, lại phóng xe xuống đường, đi đâu đó một vòng, rồi lại quay về chỗ cũ và lại... ngồi như cũ.

... «Chẳng biết làm gì», «Làm thế cũng chẳng để làm gì...» Đền bao giờ điệp khúc đáng buồn ấy không còn trên môi những bạn trẻ

lười lười mướt mướt ? Bởi động lực sống của cả một tuần sẽ là gì nếu đến ngày cuối tuần nó cũng chẳng được đến bù cho xứng đáng ? Ngày này qua ngày khác, không lẽ cứ trôi đi lãng lờ ?

Thế nhưng để khỏi lãng lờ như thế, một nhóm bạn lớp 10 hệ B trường PN, tôi thứ bảy 3-12 lại tìm đến những chai Hải Âu, Lúa vàng... trên đường Nguyễn Trọng Tuyển. Một đĩa tôm khô củ kiệu, một đĩa cua lán bột, bốn trứng vịt bắc thảo và sáu chai Hải Âu của buổi tối hôm ấy đã đẩy bốn bạn nhỏ ấy ra về với cái dáng loạng choạng trong đêm cuối năm.

oOo

Những ngày cuối tuần, những chiều thứ bảy trên thành phố cứ đến rồi đi. Rồi còn những ngày hội hè, lễ tết... Những ngày ấy đến với bạn đầy hào hứng, trông chờ hay thờ ơ, hờ hững ? Êm dịu hay nặng nề ? Cuộc sống có những phút làm việc, học tập và có những phút vui chơi. Mà nói như Franklin, nhà khoa học nổi tiếng, thì «Bạn có yêu đời không ? Nếu có, đừng phí thì giờ vì đời sống làm bằng thì giờ».

Bài và ảnh : C.M.C.

Ảnh : Chiều cuối tuần.

● THỜI GIAN RỜI CÓ THỂ LÀ VÀNG HAY GÌ SẮT, CÀI ĐÓ TÙY THUỘC Ở TỪNG NGƯỜI. TSÉKHOV

BÀI QUÊ HƯƠNG HÁT VỤNG

KHOI VŨ

ĐƠN thương độc mã giữa chín cô bạn gái, đều là những cô nàng lém lỉnh, thật tội nghiệp cho anh chàng Tuấn. Ngay từ buổi sinh hoạt đầu tiên đã có những lời trêu ghẹo anh chàng:

- Coi kia tụi bay! Hoa lạc giữa rừng gươm!

- Có đứa nào tình nguyện «kết bạn» với «người đẹp» thì giơ tay lên!

Những tưởng chỉ vài buổi học là Tuấn phải từ giã Câu lạc bộ Văn học vì mắc cỡ. Nhưng thật bất ngờ, Tuấn vẫn cố mặt dày đủ các buổi sinh hoạt. Em lại là một học sinh bộc lộ rõ nhất năng khiếu sáng tác. Em dựa trên vốn sống thực tế của mình mà viết.

Khác với Tuấn, Tuyết Mai là một em gái thể hiện qua những bài viết của mình một trí tưởng tượng phong phú. Khi nhận xét các bài viết, tôi thường hay đọc mẫu bài của Tuấn và Tuyết Mai, phân tích phần hay, phần chưa hay của từng em và mong rằng hai mặt ưu của hai em bổ sung cho nhau. Thế là có sự «cáp doi» Tuấn và Tuyết Mai, đó là để tài cho những lời trêu ghẹo và những trận cười vui vẻ...

Buổi sinh hoạt thứ tám, Tuyết Mai vắng mặt. Tôi tưởng em bị bệnh. Nhưng cuối buổi, Tuấn gặp tôi báo tin:

- Thưa thầy, Tuyết Mai nhờ em gửi lời xin lỗi và từ biệt thầy. Bữa thứ năm vừa rồi, bạn ấy đã cùng gia đình xuất cảnh sang Pháp.

Tôi sững sờ trong một giây trước cái tin bất ngờ ấy. Cô bé giàu tưởng tượng đã ra đi...

oOo

Ba năm trôi qua.

Tôi đã chuyển qua phụ trách Câu lạc bộ văn nghệ. Tuấn cũng sinh hoạt trong Câu lạc bộ này. Mỗi đây, Tuấn cho tôi biết Tuyết Mai sắp cùng ba má về nước. Tuyết Mai hứa sẽ đến thăm tôi.

... Tuyết Mai không đến nhà tôi. Em cũng chưa đến nhà Tuấn. Em đến nơi thấy trò tôi đang biểu diễn một chương trình văn nghệ phục vụ học sinh trong quận. Thật bất ngờ.

Thoạt tiên, sự xuất hiện của cô gái mặc áo đầm màu sắc sỡ nơi cửa ra vào hội trường khiến mọi người phải chú ý nhìn ra. Em học sinh trực cửa chạy vào báo tin cô gái ấy muốn gặp tôi. Một hình ảnh năm nào trở lại: Cô bé Tuyết Mai đáng người mạnh khảnh hay mặc đầm của Câu lạc bộ sáng tác văn học, với những bài viết giàu sức tưởng tượng. Trên sân khấu, Tuấn cũng đã nhận ra Tuyết Mai. Tiếng đàn của Tuấn lạc đi một đoạn. Tôi đón Tuyết Mai vào hội trường, giới thiệu với thầy phụ trách. Chúng tôi bàn với nhau về một tiết mục văn nghệ đặc biệt.

Sau bản đơn ca của một em trong đội văn nghệ Nhà thiếu nhi, thầy phụ trách lên giới thiệu Tuyết Mai và đề nghị em hát tặng các bạn một bài hát bằng tiếng Pháp. Tuyết Mai lên sân khấu khá dạn dĩ. Em đã gây một sự bất ngờ, em xin được hát một bài Việt Nam, bài «Quê hương» mà em vừa tập được trong mấy ngày về đến đất nước. Em yêu cầu được Tuấn đệm đàn. Mặt Tuấn cứ đỏ gay lên như người uống nhiều rượu.

Quê hương là chùm khế ngọt

Cho con trèo hái mỗi ngày

Quê hương là đường đi học

Con về rợp bướm vàng bay...

... Quê hương mỗi người chỉ một

Như là chỉ một mẹ thôi

Quê hương nếu ai không nhớ...

Đột nhiên tiếng hát ngưng lại. Tuyết Mai vẫn cầm micro trong tay, bưng mặt khóc. Khán giả nhỏ tuổi xôn xao. Thầy phụ trách vội lẩn lên sân khấu đỡ lời cho Tuyết Mai và đưa em xuống hội trường...

oOo

Hôm từ giã để trở lại Pháp, Tuyết Mai cùng đi với Tuấn đến thăm tôi. Em mặc bộ bà ba mới may, hơi ngượng ngịu. Nói chuyện xong, em xin được hát tặng tôi bài hát «Quê hương» mà em hứa chắc là sẽ hát hết bài, không bị dở dang như hôm trước. Tôi lấy cây đàn ghita cũ của mình cho Tuấn đệm. Tuyết Mai hát đã khá hơn, vẻ bình tĩnh hơn. Tôi lắng nghe, xúc động.

Quê hương mỗi người chỉ một

Như là chỉ một mẹ thôi

Quê hương nếu ai không nhớ...

Quá bất ngờ với tôi, lần thứ nhì, Tuyết Mai cũng chỉ hát được đến đây thôi. Tiếng đàn của Tuấn dừng lại. Tuyết Mai úp mặt vào hai bàn tay, lại khóc. Giọng nói em đứt quãng:

- Xin thầy tha lỗi cho em... Em không sao hát tiếp được nữa...

(Xem tiếp trang 18)

Mỗi ngày, mở cửa và đèn với cuộc sống xung quanh, về nhà, ở trong bạn hẳn có những điều bức xúc. Và một lúc nào đó, ngồi bên khung cửa sổ nhìn ngắm đường phố, bạn lại bàng hoàng nhớ về đôi điều vừa cảm nhận hoặc bức xúc từ cuộc sống trong ngày. Bạn lấy giấy bút ra và bắt đầu viết. Viết để gởi cho mình, cho bè bạn và những người đang hòa chung nhịp sống, phải không?

NGƯỜI LÍNH TRỞ VỀ

BỮA cơm gia đình chiều nay đông vui và ấm cúng lạ kỳ với sự có mặt của anh Hải. Sau hai năm đi nghĩa vụ quân sự, qua tận đất nước Chùa Tháp xa lắc, anh mới về nhà trưa nay.

Cả nhà chăm chú lắng nghe anh kể chuyện. Chuyện kể về những cánh rừng già, những con suối, những cánh đồng... và nỗi vất vả của những người lên rừng, lội suối, băng đồng. Tôi hỏi anh về những trận đánh. Anh chỉ cười và lấy đi lấy lại lời một bài hát nào đó: «Cố gì đầu... gì đầu». Sau cùng rồi anh cũng kể, nhưng chủ yếu là nói về tâm trạng của anh thuở mới đầu «xáp trận» đầy lo âu, hồi hộp. Đôi khi là nỗi buồn thương về việc đổ máu của một đồng đội mà sau đó thường trở thành quyết tâm trả thù cho bạn... Những trận đánh xảy ra xa lắc, xa lơ rồi nhưng cũng làm cho cả nhà hồi hộp lây. Còn anh chỉ cười nhẹ tênh, cứ như đó là trò chơi chia phe đánh nhau thuở nhỏ - Anh bảo: Riết rồi tất cả cũng quen đi... Mẹ nhìn anh, niềm thương yêu trào dâng. Còn ba, đôi mắt đầy vẻ tự hào về đứa con trai lớn của mình. Riêng tôi lại thấy anh chừng chặc, người lớn ghê đi. Chả bù với hồi ở nhà, như cậu công tử bột. Hai năm nữa, tôi tròn 18. Cũng như anh ngày nay, có thể tôi lại theo gót anh khoác ba lô lên vai, súng cầm tay. Dứt khoát lúc ấy tôi sẽ chụp một bức hình mặc bộ quân phục gởi về cho nhóm con Hương, con Thủy. Để xem lúc đó mấy bạn ấy còn dám bảo tôi «mặt búng ra sữa» nữa không cho biết... ..

DUY CÁT (P.11 Q.Ba)

CHO EM HỎI VÌ SAO ?...

SAO không dạy cho em những gì... chân thật

Những nỗi lo mà ngày ngày xã hội vẫn trở trăn ?

Sao không dạy cho em cả những gì đời cho là đáng. Những tiếng thở dài mà đất nước vẫn băn khoăn ?

Và hãy tha thứ cho chúng em, những đứa học trò lớn lên trong thời đổi mới, không muốn bàng quan trước thực tại ử ử.

Sao không dạy cho chúng em những điều... thực tế, rồi hỏi sao đất nước mình cứ mãi u mê... trong nghèo nàn lạc hậu ...

11-88

PHẠM THANH THẢO (11A2 - P.TTH Lê Quý Đôn)

BÁC ĐẠP XÍCH LÔ

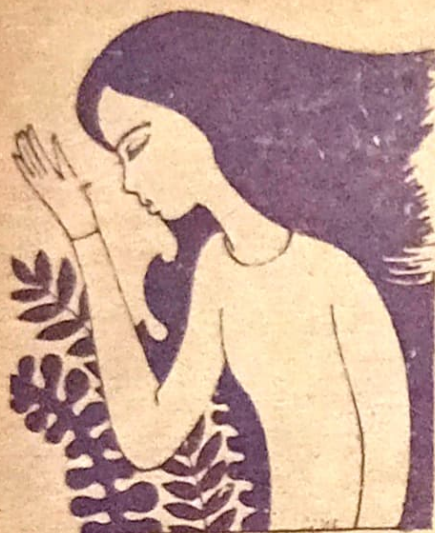
TRỜI nắng như đổ lửa, nhìn ra ngoài đường, một bác đạp xích lô đang còng lưng gắng sức chở hai bà khách. Thân hình bác quá ốm yếu và nhỏ bé so với hai người khách. Mỗi lần bác ấn bàn đạp xuống là mỗi lần tim tôi như nhói đau... Hình ảnh bác đạp xích lô ấy cứ day dứt mãi trong tôi.

Để có miếng cơm, manh áo cho gia đình mà các bác đạp xích lô phải vất vả «ấn từng bàn đạp», phải dãi nắng dầm mưa kiếm từng đồng tiền «đổ mồ hôi, sôi nước mắt» như thế !

Những bác đạp xích lô là ai ? Có phải là người dân lao động bình thường không ? Phần lớn là vậy, nhưng... «Xích lô ! Đi đến đường... Trời ơi thấy !». Người đạp xích lô ấy đã từng làm thầy giáo, là táng lớp trí thức trong xã hội... Hoặc khi tôi đi xe đạp băng qua đường không giờ tay xin đường thì một bác xích lô chạy qua nói: «Băng qua đường nhớ giờ tay xin đường cháu ơi !» Tôi thầm cảm ơn bác đạp xích lô ấy, một người lao động bình thường nhưng có nhân cách thật là đáng trọng.

MINH THIÊN (Trường Hùng Vương)

MỘT CHÚT LÃNG MẠN

CÓ MỘT KHOẢNG TRỜI NHỎ NHỎ, MỘT KHOẢNG TRỜI XINH XINH. MÂY ĐI QUA, GIÓ ĐI QUA VÀ NẮNG RÓT VÀO MÒNG MANH NHƯ TRANG GIẤY, NHỮNG TẦNG CÂY NHIỀU TẦNG XÔN XAO VÀ RUNG NHẹ TIẾNG CHIM... ƠI, KHOẢNH TRỜI DỄ THƯƠNG ẤY NÀO AI BIẾT, AI HAY? YÊN LẶNG CỎ GIỮA BÓN BÈ XAO ĐỘNG.

XIN GỌI ĐÓ LÀ NHỮNG PHÚT GIẤY LÃNG MẠN. NHỮNG PHÚT GIẤY RIÊNG MÌNH TRONG MỘT THOÁNG TRẦM TƯ...

Đoàn văn gửi một người bạn gái

HOÀNG LINH

TÔI và bạn cùng học một lớp, cách nhau khoảng không gian là lối đi giữa hai dãy bàn học.

Chưa một lần nói chuyện, thỉnh thoảng mắt tôi bắt gặp điều gì đó trong mắt bạn. Mà cũng có thể chẳng có điều gì cả.

Học phụ đạo, sân trường vắng lặng, còn sớm quá đây thôi. Bạn ngồi ở hành lang học bài, mái tóc đuôi cá che khuất nửa mặt. Sao lúc ấy tôi «dùng cảm» thế?

— Đi học sớm quá há?

— Ờ, không có về nhà, nhà xa lắm. Ở lại trường học phụ đạo luôn... Ăn kẹo hôn?

Bạn xòe tay, nhoèn cười với chiếc răng khèn quen thuộc.

oOo

Tôi nhẹ nhàng cầm tay bạn rồi lấy đi mấy chiếc kẹo... Không, tôi vụng về nhón lấy chiếc kẹo, cổ làm sao không chạm phải tay bạn. Bạn cũng bối rối. Không ai dám nhìn những chiếc kẹo, làm chúng rơi cả xuống đất.

Đến một lúc nào đó tôi có thể lấy chiếc kẹo từ tay bạn mà không làm rơi cả năm kẹo? Giữ mãi tình bạn trong sáng của tuổi học trò, giữ mãi «những chiếc kẹo» bạn nhé.

H.L

Bất chợt trong một ngày

NGUYỄN VŨ LAN CHI

(Lớp IIP 1 trường N.T.M.K)

MỘT cô bé mơ màng nhìn ra cửa sổ. Cả vòm trời xanh với đôi chim xinh như vệt chớp cánh trong hồn...

... Chiều buông nhẹ. Còn đâu tia nắng ấm áp của buổi ban mai. Cô bé ngồi buồn, tay lơ đãng tự bao giờ...

Và đêm, khung trời sau cửa sổ xuất hiện những vì sao. Cô nhắm mắt... và «Kia rồi, sao sáng ấy của ta!»...

Mười sáu tuổi, chao ôi, là ngộ nghĩnh, cứ đời thay như trời đất, từng giờ.

N.V.L.C

Lớp mười hai

NGUYỄN NAM SƠN

(Lớp 12A5 trường LQB)

Đầy mền thương gửi lớp 12A5

NĂM mười hai đến chừng như chưa đến. Văn lớp học ngày nào và bè bạn chung quanh. Văn mái ngói, tường vôi của ngày đầu cấp ba ngỡ ngác. Và tiếng chim nào đây đó nháy trong cành.

Xin thôi một hơi tắt hết mười bảy ngọn nến hồng. Những ngọn nến mẹ cha chắt chiu từ những ngày chập chững. Những ngọn nến thấy cô mười hai năm gầy dựng. Những ngọn nến tươi vui nháy nhót chờ đợi một ngày...

Xin ghi mãi trong lòng những khuôn mặt hôm nay. Bè bạn thương ơi, đứa nào cũng mới hồng má đỏ. Miếng bánh ngọt dành nhau dưới căn-tin, ly chè nghiêng giữa phố. Sao mà trẻ con, chao, một lũ học trò. Một lũ cứ hồn nhiên, nhí nhố với nghìn lẻ một trò nghịch ngợm vô tư. Như muốn sẽ vô tận những ngày vui còn lại. Dẫu biết khu vườn thơm đã đến thời kết trái. Và dòng sông tương lai đã hiện hiện dâng đầy!...

Chưa bao giờ hề gần thế hôm nay! Mùa hè cuối của một thời áo trắng. Xin cố làm trái thơm như một món quà dễ thương gửi tặng: cha mẹ, thầy cô, trường lớp và hết thầy bạn bè.

N.N.S

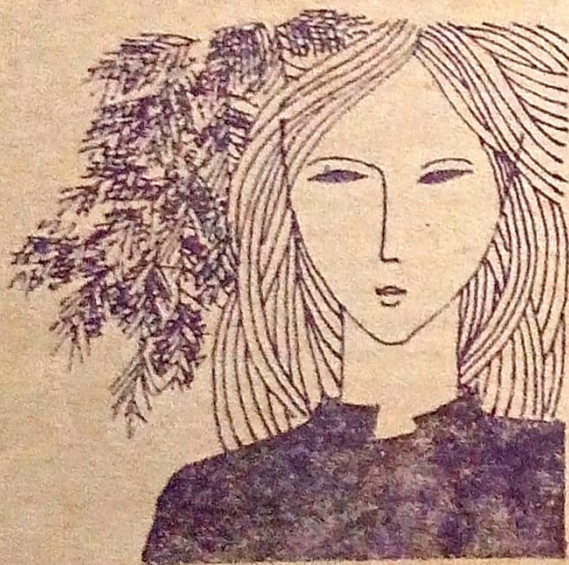
MÙA thu có bao giờ không tới? Cho em mãi buồn trong một buổi chiều hè. Cho em nhớ vô cùng một nỗi nhớ tuổi thơ — Khi em ngân nga tiếng cô thầy vang vọng, về một mùa thu đầy kỷ niệm ngày nào...

Mùa thu có bao giờ không mưa? Đều hôm nay ngồi bên cửa lớp, bỗng nghe buồn khi những hạt mưa tí tách rơi rơi. Cho chúng ta mãi đợi chờ một ngày trời ngập tràn ánh nắng.

Mùa thu không bao giờ không tới và cũng chẳng bao giờ không qua. Thu đến. Thu đi. Và mùa thu trở lại. Qua đi.

Khi ngày mai không còn tuổi học trò. Lòng bỗng thấy bồi hồi nghe nhắc lại một mùa thu...

N.T.N.T

TAM biệt ngọn gió đầu năm học mang đầy hương của buổi sáng tựu trường. Tam biệt những cơn mưa đêm dài. Tam biệt cánh hoa giấy rụng bưng hồ giữa buổi trưa hè một mối. Tam biệt những ngày gặp nhau còn nơi lời chưa thật. Tam biệt một ngày, một tháng, một năm đang chuẩn bị đi qua. Và tôi xin chúc mừng năm mới.

Tôi sẽ đứng trước sân trường, tháng con trai mười bảy. Tóc rẽ ngôi. Quần áo mới. Bàng hơi thở thơm tho, bằng giọng nói con trai thời mới lớn, bằng tất cả sự rụt rè có thật — tôi sẽ nói. Xin rộng lượng cho những lời ngốc nghếch — khi giữa sân trường ngọn cỏ bắt đầu lên...

Tôi sẽ ngồi lại trong thư viện để nhìn qua cửa sổ — lắng nghe những con chim đang nói chuyện chi mà lo đến vậy; lắng nghe cơn gió nào xôn xao lật trang sách mỏng mà người bạn gái ngồi bên tôi có lần giật mình (đôi mắt chợt ngược lên...)

Tôi sẽ chạy long rong ngoài đường phố để lượm những trái me, rất chua, để tặng lũ con gái học cùng trường nghịch hơn quỷ sứ.

Ôi, một ngày đầu năm mới. Nắng rất vàng. Gió rất nhẹ. Lộc rất non. Và tôi cũng tỉnh khỏi như tờ lịch nằm trên tường vừa quét xong với mới. Chính lúc này, vàng, chỉ có lúc này tôi mới dám nghĩ về em.

Chỉ dám thế thôi, với tôi cũng là điều khiêm tốn, thật thà và vô cùng... dũng cảm!

... Sáng nay, đứng trước ngã tư đường tôi sẽ nói thật to lời đầu tiên của một ngày tốt đẹp: Chúc mừng em, xin chúc mừng năm mới.

L.M.Q

NGUYỄN THÁI DƯƠNG TIẾNG GUỐC CUỐI HIÊN TRƯỜNG

CHIỀU hồng vang trong lòng ta tiếng guốc. Những thanh âm lóc cóc cuối hiên trường. Nơi một thuở ta vòng tay trước ngực. Trầm ngâm theo một tiếng guốc ai khua.

Mười sáu tuổi, ai còn vô tư quá. Ai vô tư đến độ hóa... vô tình. Giờ ra chơi, ai ham chơi kỳ lạ. Bỏ ta một mình đứng ngóng... một âm thanh.

Ơi tiếng guốc trong muôn ngàn tiếng guốc. Ta nhận ra nhờ nhịp bước ai giàu. Thêm sân rộng tiếng ai cười nhưn nháy. Tóc đuôi gà run rẩy đáng trăng non.

Ta đã đợi buổi ai còn mười sáu. Đến hôm nay ai mười tám rồi mà! Sao tiếng guốc vẫn hồn nhiên huyền ảo. Cuối hiên trường, khi sắp hết cấp ba?

Ài huyền ảo, còn ta thẫn thẫn vậy. Chút riêng tư không dễ nói thành lời. Ta còn giữ, nghĩa là còn đợi mãi. Một ngày nào tiếng guốc khe khẽ vang rồi...

12/1988

N.T.D

HÀNH TRANG VÀO ĐỜI

NÓI VỚI NHAU

ĐỊNH HƯỚNG

NĂM học lớp 9, tôi nuôi mộng trở thành cô giáo dạy văn như cô chủ nhiệm. Ba năm ở cấp III tôi lại nghiệm ra một điều: theo đuổi các ngành khoa học tự nhiên lại «có ăn» hơn các ngành khoa học xã hội. Cứ nhìn cô giáo văn với thầy giáo toán của tôi thì biết: Thầy, ngoài giờ dạy ở trường, còn mở «cua» dạy thêm ở nhà, dạy luyện thi nên toàn đi «xê nê», hút «có cán». Còn cô giáo tôi cũng dạy cùng khối lớp của thầy nhưng lại đi chiếc xe đạp hay sút sên, lết thì dầm, đập kêu cộc cạch như đồng lương của cô, thầy phát hãi! Và lại, nếu có rớt Đại học Kinh Tế nghe cũng «xay» hơn Đại học Sư phạm chứ! Với tư tưởng «tính toán—thực dụng» như thế, tôi nộp đơn thi ĐHKT dù rất dốt toán! Kết quả là tôi «cao»! Nhưng thay vì như những bạn trẻ giàu nghị lực «thua keo này bày keo khác», tiếp tục «đuôi mài kinh sử» cho khóa sau hoặc xoay qua học nghề để tạo tương lai thì tôi lại lo... rong chơi! Như con ve lười biếng chỉ lo ca hát, tôi la cà khắp các tụ điểm vui chơi, các rạp chiếu bóng, đến nhà bè bạn tán gẫu... Một năm đi qua, chơi đã thêm rồi, nhìn lại

bạn bè thì đã có thêm một số đậu vào Đại học, một số có việc làm ổn định, tôi mới bắt đầu hối tiếc cho những ngày tháng qua. Nhưng một năm ham chơi đã khiến tôi ngao ngán khi ngồi vào bàn học bài, làm bài. Vậy là tôi dứt khoát nghỉ học đi làm! Tôi lại học kế toán (lại kế toán!), đánh máy với tư tưởng: «Đề làm văn phòng cho sướng!» Khổ một nỗi, gia đình thì thuộc diện lao động bình thường, lại không biết người «có chức phận» nên sau khi học nghề xong, tôi lại tiếp tục thất nghiệp! Rồi cuối cùng tôi cũng đi làm, làm... công nhân ấy mà! Làm một thời gian, cực quá xin nghỉ! Rồi xin làm công nhân chế khác... cứ thế, cứ thế, rớt lại 4 năm sau, tôi vẫn còn làm «ay dầy leo»! Thật xấu hổ! Và bạn ơi, lúc này đây, tôi phải vất vả lắm mới viết được những dòng chữ này vì tay tôi đã cứng, cầm cây viết mà lòng ngóng như mấy cụ già vậy! Ấy vậy mà tôi vẫn tiếp tục «xà quây» trong việc định hướng «Nếu rớt Đại học»... bởi lẽ tư tưởng «tính toán—thực dụng» cứ mãi đeo đuổi tôi.

PHƯƠNG VŨ

BẠN TRANG LỬA

B A tháng trước đây, Trần Thanh Hải và Đoàn Hồng Nghĩa đã đặt chân đến Sydney (Xitni) thành phố cảng là thủ đô nước Australia (Úc), Hải và Nghĩa là hai học sinh chuyên toán trường PTTH Lê Hồng Phong được chọn vào đội tuyển học sinh Việt Nam đi thi giải toán quốc tế ở đây.

CÙNG tranh tài ở Sydney vừa rồi có 268 học sinh đến từ 49 nước.

Người mà bạn nhớ nhất ở Sydney là ai?

Hải, năm nay 18 tuổi vui vẻ nhắc đến các anh chị Việt kiều ở Sydney. Nhớ nhất là bạn Lâm Kiều Diễm (xinh xắn như là tên!) làm phiên dịch hướng dẫn cho đoàn học sinh Việt Nam! Kiều Diễm cũng cùng lứa tuổi, nói năng lưu loát, cư xử lịch thiệp và rất sôi sảng. Nghĩa cho biết thêm trong đoàn học sinh thi Toán của Australia còn có một bạn gốc Việt Nam, học rất xuất sắc! Ra nước ngoài, người Việt Nam tài giỏi, duyên dáng cả thì hành diện lắm chứ!

Các bạn học sinh New Zealand làm quen với đoàn Việt Nam trước nhất. Ngay khi đến các bạn

TRANH TÀI Ở SYDNEY

rủ học sinh Việt Nam đi chơi Sydney Tower (tháp) cùng ngắm nhìn bao quát thủ đô Australia từ trên cao, ra bãi biển xem trượt ván, vào nhà hát Opera house, vòng vòng dạo phố. Để trao đổi với học sinh các nước, Hải và Nghĩa đều dùng được tiếng Anh (cảm ơn thầy cô ngoại ngữ). Khi biết đoàn Việt Nam xếp thứ 5, nhiều đoàn đến bắt tay chúc mừng thăm thiết. Có cả đoàn học sinh Trung Quốc (hạng nhì) cũng đến chia vui cùng học sinh Việt Nam. Khi sửa soạn từ giả Sydney, học sinh các đoàn đều tìm đến phòng của nhau trao huy hiệu hay vật kỷ niệm.

Đĩ nhiên, Hải và Nghĩa không có mấy thì giờ đi chơi ở Sydney. Hai ngày thi liên nhau diễn ra rất căng thẳng. Mỗi học sinh đều phải giải 3 đề thi mỗi ngày. Đề thi khó nhất là đề thứ 6 do các giáo viên CHLB Đức soạn. Bảo Châu (học sinh Hà Nội) là người duy nhất trong đoàn Việt Nam giải được bài này. Toàn cuộc thi cũng chỉ có 11 học sinh các nước giải được bài thứ 6. Đầu năm học vừa qua, Hải và Nghĩa mang đề thi này về, các bạn học sinh

chuyên Toán thích lắm, tranh nhau tìm cách giải khác đáp án có sẵn.

Trần Thanh Hải hiện giờ đã ra Hà Nội học ngoại ngữ để chuẩn bị đi du học ở Đông Âu ngành Tin học. Còn Nghĩa đang học tiếp tục lớp 12 và cũng sẽ được đi du học. Có lẽ cả hai sẽ gặt hái tiếp tục những thành tích mới vì đã cố gắng chuyên cần gieo hạt kiến thức, say mê học hành trong suốt đoạn đường niên thiếu đã qua. Và các bạn vẫn nhớ đến Sydney như là một kỷ niệm đẹp khởi đầu cuộc thi đua học tập làm việc để theo và vượt những thanh niên các nước phát triển giàu mạnh. Đất nước ta chỉ có thể cất cánh, kịp lên hàng tiên tiến trên thế giới nếu có nhiều bạn trẻ biết xây dựng hoài bão như vậy.

PHÚC TIẾN

Ảnh : Trần Thanh Hải (đeo kính) và Đoàn Hồng Nghĩa (x) cùng các bạn trong Đại hội tuyên dương và khen thưởng học sinh giỏi.

NGÔI SAO - SÁNG TẠO

PYTHAGORE VÀ TAM GIÁC ĐẸP NHẤT

Mới 16 tuổi, Pythagore đã làm cả đảo Samos thuộc biển Egée (Hy Lạp) nề phục trí thông minh tuyệt vời của mình. Không đủ sức giải đáp các thắc mắc học búa của trò nên các thầy giáo đã gọi Pythagore đến thầy giáo Thalès, nhà thông thái bậc nhất thời bấy giờ (thế kỷ 6 trước công nguyên). Chẳng bao lâu sau, thầy giáo Thalès còn tham gia nghiên cứu các khám phá mà Pythagore đã thực hiện trong toán học và hình học.

Pythagore đã phát minh ra bảng cửu chương thần kỳ và định lý kỳ diệu của tam giác vuông góc, đặt nền tảng cho môn số học và hình học sau này.

TAM giác có 3 cạnh lần lượt bằng 3, 4, 5, là một tam giác vuông góc bởi vì : $3^2 + 4^2 = 5^2$. Tam giác này đã giữ một vai trò hết sức quan trọng trong thời cổ đại. Triết gia Plutarque đã gọi tam giác này là tam giác đẹp nhất trong các tam giác. Mời các bạn xem một vài tính chất của tam giác này do người Hy Lạp phát hiện từ thuở xa xưa :

3 là số lẻ đầu tiên (thời đó số 1 chưa được coi là một con số), 4 là bình phương của số chẵn đầu tiên 2, và 5 là tổng của 3 và 2 ; bình phương của 5 là số các mẫu tự Ai Cập và là thời gian sống của con bò Apis (con bò Apis là một loại bò của thời cổ đại mà người Ai Cập coi là một con bò thiêng liêng tượng trưng thần linh. Khi bò được 25 tuổi, người ta đâm chết nó trong một hồ nước dâng hiến cho thần mặt trời và xác ướp của nó được tôn thờ).

Ngoài ra diện tích của tam giác này bằng 6, chính là số nguyên kế tiếp của số 5 và lập phương của diện tích này bằng tổng lập phương của ba cạnh tam giác : $6^3 = 3^3 + 4^3 + 5^3$.

Người Ai Cập, người Ấn Độ, người Trung Hoa thời cổ đại đã sử dụng tam giác này để dựng trên mặt đất một đường thẳng vuông góc với một đường thẳng.

Từ tính chất $5^2 = 3^2 + 4^2$ của tam giác đẹp nhất trong các tam giác, phải cần một bộ óc cực kỳ thông minh động não mới đi đến được tính chất tổng quát của một tam giác vuông góc bất kỳ.

Và như chúng ta đã biết, người đã chứng minh được tính chất tổng quát ấy là Pythagore và do đó ngày nay chúng ta mới có định lý Pythagore kỳ diệu đẹp tuyệt vời : Trong 1 tam giác vuông góc, bình phương cạnh huyền bằng tổng bình phương hai cạnh của góc vuông. Định lý này là nền tảng của các phát minh khác về hình học và số học của Pythagore.

Nhưng hiện nay ta chưa biết được cách chứng minh của chính Pythagore về định lý trên. Cách chứng minh cổ nhất ta biết được nằm trong tác phẩm « Cơ sở toán học » của Euclide.

Nhiều nhà toán học đã tìm cách chứng minh lại định lý này bằng những cách khác nhau và hiện nay, theo tài liệu chúng tôi có được trong tay, đã có đến 24 cách chứng minh khác nhau định lý này.

Các bạn có biết không, định lý « tổng các góc trong của 1 tam giác bằng 2 góc vuông » là của Pythagore đấy. Chính Pythagore đã khám phá ra quy luật các hình trong vũ trụ. Các bạn đang học lớp 12 đều biết 1 định lý hết sức lý thú trong hình học không gian : « Trong không gian chỉ có 5 loại khối đa diện đều mà thôi và các mặt của các khối đa diện đều chỉ có thể là tam giác đều, hoặc là hình vuông, hoặc là ngũ giác đều ».

Theo Pythagore, các hình trong vũ trụ có liên quan mật thiết đến thế giới bao quanh ta : từ diện đều tượng trưng lửa, khối lập phương tượng trưng đất, khối bát diện đều tượng trưng không khí, khối nhị thập diện đều tượng trưng nước, khối thập nhị diện đều tượng trưng vỏ thế giới.

Nhưng hiện nay, như chúng ta đã biết, không phải như lý thuyết của Pythagore, vũ trụ không chỉ gồm có 4 chất « lửa, nước, đất, không khí », mà còn gồm cả trăm chất khác. Nhưng có một điều hết sức lý thú là hiện nay, tất cả các tinh thể của một số hợp chất hóa học đều có hình dạng một khối đa diện đều.

● HOÀNG ĐĂNG CẤP
(Giáo viên trường Nguyễn Thái Bình)

TẠI NẠN DỄ THƯƠNG

ĐOÀN LÊ TRANG

-TÂM ơi ! Tâm ơi !
Có tiếng ai đó gọi Tâm ở đầu ngõ. Vứt vội quyển sách đang xem Tâm nhào ra cửa, thì ra mấy đứa bạn chung «băng» rủ Tâm đi dạo phố.

— Mấy thằng quỷ này thật hết biết ! Tâm bực bội, đã bảo không biết bao nhiêu lần là đừng có ỉ ới tên Tâm điếc cả tai như thế. Nhất là dựng xe đạp choán hết con hẻm nhỏ, làm người qua lại khó chịu.

Nhìn đám xe đạp được o bế, lau chùi đến bóng lộn kia và những gương mặt vênh vác của lũ bạn, lòng Tâm lại càng bứt rứt tận.

Tâm nhớ lại hôm chở Đức «cốp» :

— Ái... ái... ái... r...m, ui da... ! !

— «Đồ nhà quê ! Biết chạy xe không mà đi gì kỳ vậy ! » Tâm hét lên.

« Đồ nhà quê » là một cô bé da ngăm đen, dáng người mảnh khảnh. Tuổi cô bé trạc tuổi Tâm, nghĩa là dứt khoát không hơn 18 tuổi. Chiếc xe «đăm» màu xanh đã cũ, ngã kênh ra đường, còn cô bé mặt mày tái xanh tái xám, đang cố cả nhắc lên lờ mà ngồi ôm cặp chân.

Nhảy vội xuống xe, Tâm lật đặt lượm cặp sách, dựng xe cô bé lên, đem vào lề đường. Nhìn thằng Đức «cốp» đang toét miệng ra tới mang tai mà cười, Tâm càng nổi giận. Xoay qua cô bé, giọng Tâm dấm dấm :

— Chạy xe gì mà kỳ cục vậy, có sao không ? Tập võ đây nè coi có thiếu gì không, ngã nhẹ thôi, xe chẳng có gì hư hết á !

Giọng cô bé run run đau đớn :

— Không có sao đâu, lỗi tại em lái xe còn yếu. Thôi, cảm ơn anh ! Anh cứ đi đi...

Tâm lững thững quay lại, vứt ! Nó nhảy lên yên sau, giục Đức «cốp» — «dọt» lẹ mà !

Ngoài nhìn, con bé nhà quê đen thui vẫn ngồi ôm đầu gối trên lề đường, vài giọt nước mắt ngập ngừng trên mi, long lanh dưới ánh đèn như một lời trách móc...

Giọng thằng Đức «cốp» ồm ồm :

— Đúng là dân vườn, vừa mới hù chơi một phát đã té chổng gọng, may mà vô sự.

Vô sự ! À, thì ra mọi việc chính là do «con khỉ mặc phong» này, nó nghiêng mình chao xe để ghẹo con người ta, khiến Tâm và cô bé vướng vào nhau. Lỗi tại mình, thế mà còn mắng người ta là «con nhà quê» nữa chứ ! Nói công bằng, da cô bé chỉ hơi ngăm ngăm thôi, nhưng gương mặt và dáng người rất xinh, mặc dù lúc ấy cô bé đang hoảng sợ.

Ba Tâm thường bảo :—«Con trai, việc gì mình làm thì mình chịu, trốn tránh trách nhiệm là hèn nhất». Tâm nhất định không phải là hèn nhất,

CHUNG ĐƯỜNG VỀ
Ảnh : C.M.C

CỦ MAI CỒNG

Khó hiểu

*Cùng đường về chung
nhé*

*Không mỗi chân bầy
giờ !*

*Con gái, chao, kỳ lạ
«Mình thích đi bộ cơ!»*

nhưng hành động lúc này... thì sao ?! Tâm đập mạnh thùng chầy, chiếc xe khựng lại, xô với Đuờc «cỗ» xuống. Tâm vội vã quay xe, mặc nó đứng như trời trồng.

Đầu gối cô bé sưng to, cô bé không thể nào đạp xe về nổi. Thế là Tâm phải dắt hai chiếc xe đạp hộ tống cô bé về nhà. Đã chuẩn bị nhận những lời xỉ vả, đáng tội ! Nhưng họ ghê chưa, cô bé nói với mẹ rằng : «—Con vô ý bị ngã, may nhờ có anh Tâm đưa về...» Nghe lời cảm ơn chí tình của bà mẹ, Tâm ngượng chín cả người. Để chuộc lỗi, Tâm hứa với Bảo Định (tên cô bé) rằng Tâm sẽ đưa đón cô bé đi học thêm, cho đến khi Bảo Định hết đau và tự đi được như thường. Trung thành với lời hứa, Tâm «đau khổ» bỏ những buổi «xuống phố» cùng «băng» của mình, để đón đưa cô bé đến lớp như là... «chị hai» !

Đến tối nay Tâm mới thoát nợ, cô bé đã hết đau chân. Tâm được giải phóng khỏi vai chính

của cuốn phim «ngu vi tài xé đầu khổ» sau khi đã đóng đến tập bảy. Đêm nay là đêm thứ bảy, suốt một buổi chiều Tâm đã chờ chiếc «xe» đạp của mình đến bóng như gương soi. Tâm sẽ làm một tối «xuống phố» biểu diễn cho bạn bè lớp.

...«Đường phố thứ bảy đông nườm nượp, nay giờ Tâm đã biểu diễn nhiều kiểu chạy «lướt» với bạn bè, nhưng sao Tâm lại thấy thiếu một cái gì đó. Trò chơi hào hứng hôm nào, nay chẳng như gương ép chi đâu ! Nhìn chỗ nào Tâm cũng thấy bóng dáng mảnh khảnh của «Đồ nhà quê» dịu dàng và dễ thương, đang nhìn Tâm ngơ ngẩn.

— Ro..et ! Tâm quay xe 180 độ, mặc cho mấy cặp đi cùng chiều la lối. Giờ này Bảo Định sắp tan lớp, nhanh lên mới kịp. Dưới ánh đèn cao áp, những chiếc cãm xe loang loáng như đôi mắt Tâm sáng rực. Tâm khe khẽ hát : «Từng vòng xe, là vòng đời nhỏ bé». Bảo Định ơi ! chờ Tâm nhé.

D.L.T.

CHÉP
VÀO
SỐ TAY
DÒNG
THƠ
MỤC
TÌM,
VÀ
LÀNG

SỐ TAY
MỤC TÌM

ĐONG HÓN MINH CẢM
XÚC VỚI TÌNH THƠ.

NGUYỆT TRƯỚC RẼM

G.S. HOÀNG NHƯ MAI

TRỜI có khi nắng, có khi mưa ; đời có lúc đáng yêu cũng có lúc đáng giận, đó là thường tình. Nhưng nghĩ cho cùng thì cái tuổi học trò thật là vui, cái vui hồn nhiên, trong trẻo... Ta hãy nghe nhà thơ Huy Cận tâm sự về đời học sinh của mình.

*Gié thời sân trường chiều
chủ nhật*

— Ôi thời thơ bé tuổi
mười lăm

Nắng heo rả nhạt hoa trên
đất

Đời dịu vữa như nguyệt
trước rằm

Tại sao không nguyệt đêm rằm mà lại nguyệt trước rằm ? Chẳng phải có người đã gọi tuổi 15 là tuổi trăng rằm, vì trăng rằm đẹp nhất ? Đúng vậy nhưng trăng đã đến rằm

rồi thì không thể đẹp hơn trước nữa. Qua đêm 16 là kém đẹp rồi. Còn cái tuổi 15 là tuổi đẹp vì hứa hẹn nhiều hi vọng.

Tuổi 15 là tuổi thích đùa, hay nghịch ngợm cho nên chỉ cần một sự gì xảy ra là họ có dịp để vui cười ngay.

*Bốn vách nghiêm trang
tiếng đọc bài*

*Đầu xanh dăm chục nét vẫn
khô*

*Chiều xuân chim sẻ vô
trong lớp*

*Ông giáo trông lên ; chúng
bạn cười*

Đừng cho họ là hồn xược, oan cho họ ! Không khí lớp học đang trang nghiêm, chú chim sẻ vô kỷ luật, giống như cậu học sinh đi chậm hoặc nhầm lớp đột ngột vào, khiến cho thầy giáo mớ phạm là thế cũng phải ngẩng trông, chúng bạn làm sao nhin cười được ? Cũng tốt thôi, cái cú bắt ngờ ấy làm thư dãn đầu óc chốc lát.

Nhưng tuổi 15 cũng là tuổi bắt đầu người lớn, các cô cậu đã bắt đầu suy tư.

*Lên gác yên tâm nghĩ sự
đời*

*Hương nồng quanh gối vẫn
vơ chơi*

*Giường bên cửa sổ, cây đưa
mát*

*Không chịu mừng che dè
ngó trời*

Ở ký túc xá, lúc nào cũng bị con mắt của các giám thị xem xét. Bây giờ lên giường ngủ, mới là lúc yên tâm nghĩ sự đời và vi phạm nội qui một chút : Không buông nòng để nằm ngấm trời mà mơ mộng. Tâm hồn cậu học trò lúc ấy thật bình yên vô tư như dòng suối thơ thần trên ngàn.

Nhưng thời gian có bao giờ đứng im. Ai mà cứ ở mãi được với tuổi thiếu niên ?

Phải lớn lên chứ, và cái sự bình yên trong tâm hồn sẽ bị phá vỡ, cũng như dòng suối hiền hòa khi thành con sông thì ắt là sóng nhiều hơn, lớn hơn.

*Vậy đó bỗng nhiên mà họ
lớn*

*Tuổi hai mươi đến, có ai
ngờ !*

*Một hôm trận gió tình yêu
lại*

*Đứng gần trông vời áo
tiểu thơ.*

Đương nhiên trận gió tình yêu chẳng phải là cái gì đáng sợ lắm, có khi càng mát mẻ nữa. Nhưng khi nó chưa đến thì ta cứ vui hồn nhiên với tuổi 15 như nguyệt trước rằm, chớ vội vàng đứng gần trông vời áo tiểu thơ (hay áo công tử).

C.T. Những đoạn thơ trong bài trích ở bài thơ «Học sinh» của Huy Cận.

Khu Vườn Vui

Đổi đáp lượn được

ĐIỆN (Trả lời một số bạn nữ khối 11 trường Nguyễn Thái Bình—TB)

NGỎ

— Hồi gì mà... mớ hòng quá! Nhỏ này mà già hả? Bối bác chủ «khu vườn vui» dứa dứa thôi nghe! Muốn «kết mô-đen» với Nhỏ này thì... xong ngay! Nào xin mời ghé dzô các nữ... bác tài!

NHÍ NHỎ

Có người phàn nàn: «Gớm, cái tuổi... mớ tím sao mà ăn nói chả đầu vào đầu cái». Nhi Nhỏ tức lắm, bởi chúng mình đổi đáp với nhau lắm câu đố đáo ra phết. Dứt khoát phải đưa những đổi đáp đó triển lãm trong «khu vườn vui» này. Bạn nào lượn lượn được những đổi đáp đó xin ký gửi, Nhi Nhỏ sẵn sàng mua. Chú ý là phải có tên tuổi, địa chỉ người đổi đáp (có thể ghi tắt nếu nhân vật không muốn «nổi tiếng») để dạng thuyết phục dư luận! Đầu tiên, Nhỏ xin bày ra vài mẫu tự mình lượn được

1. Một bạn trai trường N.T.M.K đáp xe song song với một bạn gái cùng trường, tìm cách làm quen:

— Cho «người ta» đi cùng đường được không?

Người bạn gái hất mái tóc sang một bên:

— Đường... nhà nước mà, ai muốn đi thì đi.

2. Xin lỗi bạn trước nghe! — Bạn V.H, trường V.T.S nói với bạn gái của mình — Nhà bạn thường dùng thực đơn như thế nào nhỉ?

— Cũng như mọi người thôi, mà... — Bạn gái ngạc nhiên — bạn hỏi đề chi vậy?

— À, mình thắc mắc là bạn ăn uống như thế nào mà... xinh thế!

Tìm bạn

• **M**ơ Màng (biệt danh), tên khai sinh Trần Thị Ôm. Ở tuổi: «chồng nhớ», dễ thương hay không tùy bạn đổi điện — học hành «chỉ có trời mới biết» hay dở thế nào — sở thích: không từ mọi thú vui trên đời, từ nhảy nhót, xem phim đến... nhóp nhép gói trước cổng trường, húp nước niên đầu ngõ — năng khiếu: giỏi tất cả trừ... học tập. Muốn tìm bạn thì cùng phòng thì X trường Y để giao lưu kiến thức học tập trong khi... thi. Không phân biệt nam nữ, tuổi tác, đẹp xấu. Xin... «chậu» một chậu «chánh bèo bà Ba bèo». Thư về: Mơ Màng, số 1001 đường Lưu Ban, ưu tiên thư nét chữ cực nhỏ (để tìm hiểu trình độ giao lưu).

THẢO VĂN (sao lục)

14 MỤC TÍM

Điên đầu

1. Có 5 bạn gái đi chơi, xui xẻo làm sao, giữa đường gặp trời mưa tầm tã, nhưng 5 bạn chỉ có 1 cây dù (ở). Làm sao để không bạn nào bị ướt?

2. Sinh con rồi mới sinh cha

Sinh em một đám, rồi mới là... sinh chị, sinh anh.

Ấm chỉ gì?

Năm bạn giải đúng và nhanh nhất 2 «điên đầu» trên (theo dấu bưu điện), mỗi bạn sẽ có một tờ «Mực Tím» số 3, với chữ ký tặng lá lượt của tác giả «Mực Tím» nào bạn yêu thích và một phần quà «xỉn xỉn» cũng bằng «10... hũ da-ua».

Giải nghĩa...

«chui»

• **M**UỖN tập: một cách làm quen, để đến nhà «người ấy» chính đáng và ra về «ta cũng chăm học lắm chứ bộ!»

• Chào cờ: phát «yêu nước»

không đúng lúc, đúng chỗ khi bị thầy cô kiểm tra miệng.

• Thi lại: Ở một số bạn, đó cũng là dịp chứng minh «tài năng» mình tới... hai lần.

• Lưu ban: học cần thận, kỹ lưỡng, một lớp học đến hai, ba năm lận.

TT — P.L

Cười mím chi... cộp

CHUYỆN THẬT 100% MÀ KHÔNG ÍT BẠN ĐÍNH

NGHE nói tập san Mực Tím ra đời, tôi đến một quầy văn hóa phẩm trên đường ĐBP hỏi:

- Có «Mực Tím» không chị?
- Chị chủ quầy đáp rất thoải mái:
- Có ngay, ba trăm tuổi một... bình.

K.C

CHỈ VÌ RỘNG?

THẦY giáo Mayer hỏi:

— Khi ta chống ngược đầu (đồng cây chuối thì máu dồn lên đầu phải không?

- Thưa thầy phải ạ!
- Vậy em hãy giải thích cho tôi biết tại sao khi ta đứng thì máu không dồn hết xuống chân?
- Thưa thầy Mayer, tại chân không rộng như đầu ạ!

GIANG GIANG (Trường PN—sưu tầm)

TIN TỨC... TỐI

Hàng vạn bạn tự chịu cảnh «màn trời chiếu đất»

(MT-12-88) Không một lời nhắn gửi lại gia đình, trong hai đêm 24 và 31 tháng 12, hàng ngàn bạn lứa tuổi «Mực Tím» với quần áo bảnh bao, mặt mũi tươi tỉnh bỗng nhiên không về nhà, làm cha mẹ, anh chị lo sốt vó truy tìm khắp nơi, để kéo về... trị tội. Được biết, những bạn này, ngoài một số đã nghỉ đêm ở nhà bạn bè, người thân, đa số đã lấy công viên, vỉa hè, bờ hồ Rùa hay trung tâm thành phố... làm chỗ ngả lưng qua đêm. Đặc biệt là từ sáng đến trưa hôm sau, tất cả lại «trở về mái nhà xưa» với dung nhan tiêu tụy, mắt thâm quầng, áo quần nhàu bần và túi thì... «cạn lảng». Sau đó tất cả đã lăn ra ngủ như chết không buồn đứng tới cơm nước. Cho đến nay, chưa ai có thể hiểu tại sao các bạn ấy lại tự mình đưa mình vào cảnh «màn trời chiếu đất» kỳ cục như thế, tự mình làm tàn phai nhan sắc và sức khỏe mình, nhất là ngay trong mùa thi học kỳ I này. Thiệt là «cứ như đùa»!

Tin: LÝ LẮC Ảnh: NHÍ NHỎ

VƯỜN HOÀNG

TUYÊN BỐ SỐ 1 CỦA CHỦ VƯỜN

Vừa khai trương, nhiều bạn trẻ đã ủa... đổ đầy vào Vườn Hoàng làm câu hỏi nhấc nhấc, những câu hỏi mà «hỏi trời, trời ngao ngán, hỏi đất, đất xôn...

thua», quở tâm tư tuổi mới lớn thập phần phức tạp. Nhưng không sao, không sao! Cổ Cú này sẵn sàng «án thua đủ» với những câu hỏi đó. Tiếp tục sự nghiệp giải đáp những bí ẩn trong đời sống bạn trẻ từ 14—18 tuổi, tiếp tục tặng không những lời khuyên độc đáo. Hỏi đáp miễn phí mại dzô! mại dzô!

HỎI: Có một người bạn trai (mà em hằng ưa) hay gọi điện thoại cho em, và nói những chuyện... «ghê» lắm! Em không thích như thế nhưng «hắn» gọi hoài! Vậy em phải làm sao đây?

(Phong Lan Q.5)

ĐÁP: Qua điện thoại, hẹn «hắn» một giờ nào đó, ngày nào đó gọi lại. Sau đó, nhờ ba, má, anh, chị... nghe giùm và trả lời «cứт điềm» luôn. Hoặc khi nghe, em cứ «Dzậy hả? Thề ư?...» liên tục. Bảo đảm «hắn» sẽ...chạy dài.

HỎI: Bạn trai mới quen của em thường đến nhà em lúc nhà em... vắng nhất và tránh gặp mặt những người trong gia đình em. Tại sao thế hả anh?

(Ngọc Thảo, phường 3 quận 1)

ĐÁP: Tình cảm của tuổi trẻ, như thi hào Shakespeare (Anh) «điều tra» thấy nó nấp sau hai cánh cửa sổ tâm hồn. Có thể bạn ấy muốn nói riêng điều đó với em bằng tín hiệu... mắt chàng, nên mới né «bá quan văn võ» đông đủ như thế? Em thử «chú ý» hai cánh cửa sổ ấy xem sao? Nếu bạn ấy có cử chỉ «khác lạ» thì cũng nên... cảnh giác bởi tình cảm của các em chưa thể hiện ở chân tay đâu!

ANH CỎ CÚ

«Đại giáo sư tiến sĩ tâm lý» tuổi... cặp kè

TÂM TÌNH LƯA TUỔI • TÂM TÌNH LƯA TUỔI • TÂM

TRÍCH NHẬT KÝ

Ngày... tháng

Hôm nay đã là ngày cuối tuần rồi! Khỏe lắm. Mấy ngày qua thì cứ bù đầu bù cổ vậy đó, mệt chết đi được nên đầu có thời giờ tới chơi với nhỏ Lan «chua». Hồng biết nhỏ có giận không? Cho xin lỗi nha nhỏ! Chán ời là chán, cái thằng Chương cà giết với cái thằng Chánh cứ chọc sùng mình hoài, làm mình mới giảng «moran» cho nó một chập, giận luôn...

Dữ quá phải hôn? hí hí... Gặp hai «ông nội» Dinh, Tú nữa, cứ eo éo eo éo suốt ngày nhức cả đầu.

...Hình như mình... hay nhớ đến «người ta» (mặc dù lòng mình luôn xua đuổi). «Người ta» hiền khô à (hồng phải khoe đầu nha! Cán sự vật lý kiêm bí thư chi đoàn số «dzách» của lớp mình đó!) và hình như... «người ta» đã vô tình đánh thức trái tim «vô tội vạ» vốn chưa hề xúc động của mình. Lạy Trời, Trời tha thứ cho con lỡ xúc động vì một con người, bởi vì con đã thề rằng con sẽ nuôi trái tim con trở nên băng giá, tâm hồn chai cứng để đứng vững trên đường đời.

Ngày... tháng...

Trên đường đi học về. Năm tiết. Ồi giời! Mệt «khờ mờ». Đã vậy «chuyết... chuyết...» Chết rồi! Vượt đèn đỏ, mắt mày hôm nay sao vậy? Trông gà hóa cuốc... nhưng thắng lại đã. Chắc có lẽ là học sinh nên anh CSGT thông cảm, không làm khó dễ gì và cho qua. Ngoảnh lại, thấy Sơn đang đạp xe lên. «Quê dễ sợ» vậy đó. Mình tính vượt lên trên đi trước cho... đỡ quê thì... cách... cách... cách... Trời đất! Cái xe mắc dịch mắc toi, sao mày lựa giờ này để sút sên? «Người ta» tiến tới sát lề, dừng xe với nụ cười ngáy ngó phát... «ghét» và gần sên lại cho mình. Mình run quá! Chỉ biết đứng như Trời trông nhìn đôi tay dính đầy nhớt sên đen sì của «người ta» và... lí nhí cảm ơn.

Ngày... tháng...

Đó là ngày mình được kết nạp Đoàn. Đứng dưới lá cờ đỏ phấp phới tung bay, hồn mình như cơn gió nhẹ lảng lảng bay bổng. Bất chợt nhìn qua, bắt gặp ánh mắt «người ta» nhìn mình như xoáy lốc, «Ghét ghê! (khẽ liếc 1 cái)». Sao

lòng mình bỗng thấy bàng hoàng, tim đập thình thịch như sắp lên bục trả bài.

Đọc lời tuyên thệ, mình lắp bắp mãi mới ra. Bàn tay run run «người ta» cài lên ngực áo mình chiếc huy hiệu Đoàn lớp lánh. Mắt nhìn mắt không nói một lời. Cái bắt tay thân thiện làm mình xao xuyến làm sao...

ĐẶNG TRẦN THU HƯƠNG
(Lớp 10A2 trường Hoàng Hoa Thám)

CHẠY TRỐN

TÔI sinh ra và lớn lên trong một xóm nghèo, lầy lội ven bến Hàm Tử. Hơn phân nửa người ở đây là dân từ chiến tranh: thất nghiệp sau khi đi kinh tế mới, trộm cắp, xì ke, đi điếm. Gia đình tôi không chính thức dính vào «kế hoạch» phạm pháp nhưng cũng sống nhờ nó! Ba má tôi bán cơm, rượu, giặt ủi cho các cô gái giăng hồ chuyên nghiệp trong xóm. Anh Hai tôi đạp xích lô thường đưa đón khách mua hoa, thỉnh thoảng làm môi giới mua bán đồ ăn trộm. Từ lúc 12 tuổi tôi đã biết kiếm những món tiền phụ gia đình và mua sắm riêng bằng cách bán thuốc lá, chuyển xì ke, thuốc tây cầm và khi cần tôi cũng biết dẫn mối cho khách tìm hoa. Bốn năm nay tôi ngỡ ngàng mình đã làm điều không tốt; nhưng cơm áo, vật dụng sắm sửa được đã làm tôi không còn thì giờ bán khoán... Cho đến khi chuyển trường, học bỏ tức văn hóa...

TÌNH LỬA TUỔI •

Lên lớp 9B, tôi học mỗi tuần ba tối ở một trường rất lớn của quận Ba. Dây sân rộng trang nghiêm với những hàng cây xanh êm ả của trường khiến tôi choáng ngợp. Bạn cùng lớp cũng «trí thức» hơn số học trò ma mãnh lấu cá ở trường cũ. Các anh chị, cô chú này rất đứng đắn dù họ nghèo. (Tôi biết điều này vì thường đề ý đến quần áo giày dép của họ — có người cả tháng trời chỉ mặc đúng một bộ đồ). Tôi nghiệm ra một điều: nghèo chưa hẳn phải làm điều xấu. Trong lớp cũng có vài bạn trạc tuổi tôi, họ hồn nhiên, nghịch ngợm y như học trò phổ thông. Thú thật tôi không dám làm quen dù rất muốn. Tôi sợ họ biết gia đình mình, biết nơi tôi ở, rồi thì... Năm học càng gần kết thúc thì nỗi buồn của tôi lớn dần. Mình thật vô duyên. Sao lại buồn? Rồi đây mỗi người sẽ lên lớp và sẽ thi tốt nghiệp. Đường ai nấy đi, chẳng ai vớ vẩn như mình đâu.

Lớp tôi tổ chức liên hoan. Mỗi người tham dự phải mang một món quà nhỏ dỗi cho nhau. Buổi tiệc nhỏ lại náo nhiệt không ngờ. Chú lớp trưởng dần ghi ta rất xịn, hai chị ngồi trước tôi trối giọng hát đã từng đoạt giải cấp quận... Hay nhất là Minh — ngồi kế tôi — đệm trống thật ăn nhịp bằng mấy cái đĩa nhôm úp ngược. Cuộc vui qua mau vậy? Đã đến giờ tặng hoa và dỗi quà cho bạn. Không hiểu sao mắt tôi cay cay. Minh dỗi quà với tôi. Hai đứa hồi hộp mở gói... Một con búp bê vải ngộ nghĩnh nheo mắt cười hở cả răng sún với tôi! Dễ thương kinh khủng! «Chúc Kim Anh vui và học giỏi». Thì ra anh chàng đã có ý! Còn Minh cũng vui sướng nhận chiếc bình nhựa của tôi dù mảnh giấy ghi rất «chung chung»: «Mong bạn tiến mãi».

Khi lên yên xe chuẩn bị đạp, tôi hốt hoảng khi thấy Minh dần xe đi ngược đường về, tiến đến tôi, anh giờ tay cười. Không đề Minh kịp nói điều gì, tôi cầm đầu đạp như điên. Đến khi lưng áo ướt đầm, đôi bắp chân đau cứng vì vấp bê, tôi mới ngoái đầu nhìn lại. Không có ai theo hết. Tôi thở phào mà lòng nặng nề quá đỗi. Chắc hẳn tôi đã mất một tình bạn vừa chớm. Tôi có lỗi gì trong việc chạy trốn tối nay? Liệu những người bạn xuất thân từ tầng lớp khác hiểu và chấp nhận được tôi?

LƯU HỒNG CÚC

(Theo tâm tình của bạn Võ Thị Kim Anh—Q4)

SỨC KHỎE CHO TUỔI MỚI LỚN ĐI KHÁM BÁC SĨ

«Đi khám bác sĩ» không phải là đi khám... bác sĩ mà là nhờ bác sĩ khám, phát hiện bệnh và điều trị giúp chúng ta. Để có thể hợp tác tốt, chúng ta cần hiểu vài danh từ chuyên môn, như «khám lâm sàng» chẳng hạn.

Khám lâm sàng là việc không thể thiếu được, nhưng lâm sàng là gì vậy? Dễ hiểu thôi! *Lâm* là đến, còn *sàng* là giường. Lâm sàng là đến giường! Ở đây là người thầy thuốc đến tận giường người bệnh để khám, phát hiện những dấu hiệu bệnh tật bằng những giác quan của mình như *hỏi bệnh*, *nhìn* (quan sát) *sờ* (khám bằng tay), *gõ* (bằng tay), *nghe* (bằng tai hoặc ống nghe). Với những phương tiện đó, tiến hành một cách có phương pháp, người thầy thuốc sẽ phát hiện được phần lớn bệnh tật ở người bệnh.

Tuy nhiên, không phải là không có những người bệnh không chịu «hợp tác» với thầy thuốc. Một bác sĩ kể chuyện, sau khi mổ mắt cho một bệnh nhân, hỏi «ông đã thấy chưa?», người bệnh trả lời: «Ông là bác sĩ mổ cho tôi ông phải biết chứ, sao còn phải hỏi?» Một bác sĩ trẻ, mới ra trường kể lại, khi thăm bệnh cho một cô gái, hỏi «nhà cô ở đâu?». Người bệnh không trả lời mà cười lớn lên «Bác sĩ hỏi nhà em để làm gì?», Thực ra, anh ta hỏi không phải để có dịp... đến làm quen mà cần biết địa chỉ để xem vùng đó thường có những bệnh gì, thí dụ vùng có sốt rét, vùng có lai móc, v.v... Còn *nhìn*? *sờ*? *gõ*? *nghe*? Ngày xưa, dưới thời phong kiến, người thầy thuốc khám bệnh cho... công chúa chẳng hạn, phải khám từ xa. «Người đẹp» thò bàn tay qua một tấm rèm, ông thầy bắt mạch chân bệnh, mắt cứ phải lim dim ngó lên trần nhà (cho đỡ ngại hiềm) Có thầy «giỏi», còn bắt mạch qua một... sợi dây lụa!

Hiện nay, các thầy thuốc ở dưới mặt đất vẫn có thể dễ dàng theo dõi sức khỏe của các nhà du hành vũ trụ đang bay, không cần phải có một sợi dây lụa nào cả!

Tuy vậy, việc khám bệnh vẫn cần các phương pháp lâm sàng, và càng ngày người ta càng thấy vai trò quan trọng của *hỏi bệnh*, *sờ*, *gõ*, *nghe*, *quan sát*...

Nói đến «quan sát», người sinh viên y khoa nào khi mới vào học cũng được nghe kể câu chuyện này: một giáo sư đang khám lâm sàng cho một người bệnh, có nhiều sinh viên thực tập bao quanh, theo dõi đề học hỏi. Thấy ông thầy nhúng ngón tay vào ống nước tiểu người bệnh để nếm thử, các sinh viên cũng lần lượt nếm, sau đó mỗi người cho ý kiến. Cuối cùng ông thầy kết luận: «Các em thiếu óc quan sát, tôi nhúng ngón tro vào nước tiểu bệnh nhân, nhưng nếm ngón giữa, còn các em...»

«Phòng mạch» Mục Tim của chúng ta sẽ khám bệnh theo kiểu «phong kiến» nói trên... nghĩa là khám qua sợi dây... bừa điện! Các «hoàng tử» và «công chúa» muốn khám, phải kê rõ tên tuổi, địa chỉ, triệu chứng, diễn tiến của bệnh, chiều cao, cân nặng v.v... kỹ kỹ một chút, may ra thầy thuốc có thể «đoán mò» được.

Thân mến

BS. ĐỖ HỒNG NGỌC

CỎ MAY

Cỏ may ơi, đáng trách lắm nhe mi
Nhớ thành phố lắm sao, bám theo ta miết
Ngoại ô thành thang tuổi thơ rana biếc
Nào xin mời viếng phố chợ tăng cao

Những cánh hoa mảnh mai, chỉ chus vơi gỡ mi đầu
Những dấu sắc, dấu huyền trong bài thơ mọt tím
Những dấu ấn theo ta vào-kỷ niệm
Ai mọt lần đèn với cỏ chẳng băng khuâng ?

LDT

ĐÀO THANH CHƯƠNG

● PHAN THỊ VÀNG ANH

CÔ BÉ XINH XINH

Cô bé xinh xinh
Nét cười xinh xinh
Tôi hay xạo sự
Cô bé đừng tin

Tôi nói tôi nhớ
Là tôi sẽ quên
Tôi nói tôi đến
Là tôi mất tăm

Cô bé đừng giận
Cô bé đừng hờn
Mai, cô bé lớn
Biết tôi xạo liền

Đ.T.C.

GIẬN BẠN

Mỗi lần em giận bạn thân
Lớp đông hóa vắng, đường gần hóa xa
Ngại ngừng mỗi lúc đi qua
Đăm đăm cái mặt như là không quen
Nhiều khi cũng muốn mon men
Nhặt giùm cây viết, gửi thêm nụ cười
Sợ rằng như thế dở hơi
Nên đành âm ức ngồi chơi một mình
Trẻ con lắm cái vô tình
Nên bao cơn giận thỉnh linh xảy ra
Những ngày buồn tẻ trôi qua
Biến em thành một người già tý hon
Ước gì em hết trẻ con
Đề em và bạn không còn giận nhau.

P.T.V.A

BÀI QUÊ HƯƠNG HÁT VỤNG (Tiếp theo trang 6)

Hôm nay, tôi nhận được thư của Tuyết Mai. Em báo tin đã về Pháp bình yên, đã trở lại với những sinh hoạt bình thường ở bên ấy. Em nhắc những ngày về thăm quê với những đồng thư xúc động. Thư có đoạn :

«Anh Tuấn thường kể cho em nghe những thay đổi về cảnh, về người, về việc ở quê hương trong những lá thư. Thấy từng khen em giàu trí tưởng tượng. Nhưng thấy đi, đọc thư anh Tuấn, em mới nhận ra rằng, dù trí tưởng tượng của em có phong phú đến đâu, em cũng không thể nào hình dung hết được diện mạo của quê hương khi phải sống xa nó. Một điều nữa, là lắm thấy đi. Rất nhiều lần, em cố gắng hát cho hết bài hát «Quê hương» mà chỉ có thể hát trong «đầu» chứ không thốt nổi thành lời câu cuối: Sẽ không lớn nổi thành người. Thấy đi ! Lê nào em sẽ không lớn nổi thành người ?»

Tôi định sẽ viết thư cho Tuyết Mai để nói với em rằng, chẳng ai trách chuyện em và gia đình rời bỏ quê hương sang Pháp sinh sống. Điều quan trọng là lòng em vẫn hướng về quê cũ.

Nhưng có một điều tôi chưa thể cho Tuyết Mai biết. Đó là ước mong của Tuấn thổ lộ với tôi, nếu như Tuyết Mai và gia đình trở lại Việt Nam. ... Và, quan trọng hơn, một câu gởi riêng Tuyết Mai : «Bài hát Quê hương, em sẽ còn hát vụng suốt đời !».

K.V

LẦN CHỜ ĐẦU TIÊN

P. quen với T. có một lần qua buổi học thêm ở Trung tâm, vậy mà P. cảm thấy mến T... Chỉ chỉ và ánh mắt của T. dường như đi vào lòng P. như một khúc nhạc êm đềm. Được bạn bè cho biết T. học thêm ở trường Lê Hồng Phong vào tối thứ bảy, thế là dịp may cho P. có cơ hội «kết mô đen» vì tối thứ bảy hàng tuần T. học thêm toán ở 141 Võ Văn Tần. Hôm đó P. đi học cứ mong sớm cho hết giờ để được dịp gặp lại T. Buổi học đã tan, P. lấy xe vội ra về lòng suýt xao sảy tới trễ, T. về mất.

Ánh trăng lên khỏi ngọn cây mà T. chưa ra về làm cho P. bối rối, P. thầm nghĩ có lẽ nào T. đã về rồi. Nhưng không, trước cổng trường còn có những người khác chờ đợi như mình, P. có vẻ yên tâm. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, những chiếc lá vàng rơi lả tả trên đường Nguyễn Văn Cừ, làm lòng P. se lại, không biết chút nữa gặp T. nói gì đây. Bao nhiêu câu hỏi chuẩn bị sẵn để hỏi chuyện với cô ta. Lần đầu tiên trong quãng đời học sinh, P. cảm thấy mình bé nhỏ và hiu quạnh trước sự chờ đợi một bạn nữ. Dù vậy, P. vẫn cứ đứng chờ... Đang thơ thẩn hồi hộp thì bỗng cổng trường mở toang, từng tốp người ra về càng làm cho P. hồi hộp hơn. P. chợt nhìn thấy đúng dáng T. vẫn mái tóc dài vắt qua vai, đầu chiếc mi ni trắng ra công. P. vội nép mình sau gốc cây trước cổng, lòng cảm thấy «giun...» hơn bao giờ hết. T. đã đi qua trước mặt và thông thả lên xe ra về, vậy mà P. không dám gọi, chỉ đứng lặng nhìn theo bóng dáng của T.

T. về cùng đường với P, đó là dịp may để P. quyết định đuổi theo. P. «mở hết tốc lực» và đã đuổi kịp. Vậy mà khi đuổi kịp, P. lại không dám đi ngang hàng «cô ấy». Bao nhiêu câu hỏi chuẩn bị sẵn bỗng nhiên tan biến mất chỉ để lại cái «bụng lách lỏ tới! P. định chạy lên, rồi lại thụt, cứ nổi gót theo sau T. như «cái rờ mọt». P. tự nhủ: «Chờ đợi này giờ, đành bỏ đi sao? T. cũng là bạn nữ như bao bạn trong lớp tại sao mình lại run như vậy?».

Nhiều câu hỏi đặt ra thôi thúc P., cuối cùng P. chạy lên ngang bạn ấy. P. lúng túng mãi mới hỏi T. được một câu: «Ừa... ủa... T. đi đâu về... đây?» T. chợt quay sang đưa mắt nhìn P. rồi «nhỏn miêng cười không nói». Hình như cả P. và T. cùng ngẩn ngai. Suốt đoạn đường dài P. không hỏi T. thêm câu nào. Tới đầu con hẻm, chợt T. đi chậm lại quay sang nói với P.: «T. đi học thêm về. Nhà T. trong hẻm này, thôi tạm biệt nhé!» T. nở một nụ cười rồi quẹo vào con hẻm.

Trên đường về P. hình dung lại câu nói ấy và nhất là không bao giờ quên được cái nhỏn miêng cười mà T. đã dành cho P. Cái nụ cười ấy sao mà khó hiểu, khó phân tích được quá! Đầu sao cái nụ cười ấy đã làm P. hải lòng sau lần chờ đầu tiên...

BẢO HƯNG

(Trường Lương Văn Can)

ALIÔSA CỦA TÔI

● TÔI LÀ CON BÉ HAY KHÓC LẠI HAY CƯỜI VÀ HAY SUY NGHĨ. NHƯNG TÔI VẪN KHÓC NHIỀU NHẤT VÀO NHỮNG KHÍ BẮT GẶP TRONG CUỘC SỐNG NHỮNG MẢNH ĐỜI THẬT ĐÁNG QUÍ, ĐÁNG YÊU.

TÔI ĐÃ KHÓC NHIỀU, NHƯNG CHƯA BAO GIỜ, TÔI LẠI THẤY CUỘC SỐNG CON NGƯỜI LÀM CHO TÔI KHÓC NHIỀU BẰNG CUỘC SỐNG CỦA ALIÔSA TRONG «BÀI CA NGƯỜI LÍNH».

BẠN đã khóc khi xem phim chưa nhỉ?

Và đã bao giờ suy nghĩ hay chưa

Còn riêng tôi, tôi đã khóc như mưa

Khi xem được phim «Bài ca người lính»

Ôi! Aliôsa trong bài ca người lính

Mới đẹp làm sao, mới đáng quý làm sao

Khi nhắc «Aliôsa» tôi cảm thấy tự hào

Tôi cảm thấy ghen ngào trong lòng ngực

Aliôsa, Aliôsa, tôi thầm gọi

Trong trái tim tôi có một chỗ cho anh

Cho con người và hành động của anh

Hành động cao cả cho tôi nhớ mãi

Aliôsa ngoài đời anh có thực

Hay chỉ một lần anh hiện hiện trên phim

Dẫu biết rằng ngoài đời có những con tim

Cùng đập một nhịp như Aliôsa tôi vậy

Nhưng bao giờ với tôi, tôi cũng thấy

Aliôsa đẹp nhất trên đời

Aliôsa là niềm sáng, sáng ngời

Mà mãi mãi tôi chọn làm thần tượng

Aliôsa, giá mà tôi gặp anh được nhỉ

Tôi sẽ nói rằng tôi quý yêu anh

Tôi sẽ nói rằng hành động như anh

Mà phải chết là bất công quá lắm

Aliôsa, không bao giờ tôi quên được

Hình ảnh của anh, đôi mắt của anh

Những phút giây trong bom lửa của anh

Và khuôn mặt anh khi ôm chào từ biệt mẹ

Vậy đó, tôi gặp anh một lần chưa trọn vẹn

Nên vẫn mong hoài sẽ lần nữa gặp anh

Aliôsa anh có hiểu không anh

Tôi vẫn mong rằng những người như anh luôn hạnh phúc

11-1-1987

TRẦN THANH PHƯƠNG THẢO

Lớp 11 N trường Võ Thị Sáu

TRÊN NHỮNG CON ĐƯỜNG ĐẾN CÁC TỰ ĐIỂM KHIÊU VŨ, NHỮNG ĐÊM CUỐI TUẦN CÓ KHẢ ĐỒNG NHỮNG BẠN LỬA TUỔI «MỤC TÍM» VÀ NHỮNG BẠN BAN NGÀY MÀI ĐỒNG QUẦN TRÊN GHẾ NHÀ TRƯỞNG, ĐÊM LẠI MÀI GÓT GIÀY TRÊN «PÍT» (PISTE) NHẢY...

NHẬP CUỘC TỪ ĐÂU ?

KHÔNG phải bạn nào cũng thích nhưng chắc chắn một lớp học cấp ba nào cũng có một nhóm bạn gần bó với khiêu vũ. Khiêu vũ đáp ứng cho các bạn ấy trong việc giải trí, thêm bạn, không thành lạc lõng trong các cuộc vui, mạnh dạn, hoạt bát và thấy mình người lớn hơn. Bạn T.V (lớp 11 trường NHC) tiết lộ : «Thấy người ta học đông quá, vui quá, mình cũng nhào vô. Bây giờ không biết nhảy thì dễ quá lắm». Nhà tận Học Môn, T.V đã đạp xe đến Nhà văn hóa Tân Bình để học từ 4 tháng nay. Bạn Đ.D ở Phú Nhuận, một bạn đẹp trai hiền lành tâm sự : «Trước đây mình rất ngại ngùng khi nói chuyện với bạn gái. Sau một buổi chơi Noel, mình thấy những bạn khiêu vũ rất tự nhiên nói chuyện và mời các bạn gái nhảy. Ngay sau buổi đó, mình ký có tiền ăn sáng ghi tên học.»

Nhiều bạn cho rằng khiêu vũ là một phương tiện giao tiếp tốt, nhất là trong các buổi sinh nhật, họp mặt, đám cưới hay chơi Noel

có tổ chức «món» ấy. Không biết là «quê một cục», ngồi ngó thiên hạ mà xấu hổ lại khó có dịp làm quen, với những bạn khác giới dễ thương... Rõ ràng một các cuộc vui có khiêu vũ thành động cơ thúc đẩy nhiều bạn đi học khiêu vũ. Ngoài ra phải tính đến những động cơ «nội tại» như bạn V.T trường MĐC bộc lộ : «Nhảy mấy điệu chachacha, disco, bepop, được giật toàn thân đã lắm ! » Bạn NP trường NAN thú thật : «Được du các cô gái đi các điệu nhẹ nhàng thích lắm !»

THẾ NHƯNG... NGHỀ CHƠI CŨNG...

NHẬP cuộc để khiêu vũ trước nhất là phải... có tiền. Có người bảo : «Khiêu vũ

là môn giải trí tốn tiền, chỉ cần đôi giày dưới chân và bài phăng trong đầu.» Không đơn giản như vậy. Chơi ở Bal - Famille (tổ chức tại nhà) có khi phải góp tiền mua bánh kẹo, nước. Rẻ nhất là các nhà văn hóa (khoảng 400—700 đồng/vé). Các nơi «xịn» như khách sạn Quê Hương, Intershop, Bến Thành... có nơi lên tới 7.800 đồng. Mà muốn đủ trình độ để bal, phải đi học. Học phí lớp 1 căn bản từ 2 ngàn đến 2 ngàn rưỡi. Sau 4 lớp căn bản, nếu học chuyên đề phải lên tới 6,7 ngàn đồng/tháng. Phần lớn tuổi Mục tím học khoảng 2,3 lớp đầu thôi, vì «nặng đô» quá. Bạn Q. (trường BTEX) than : «Cứ xin tiền ba má riết cũng kiệt, bị rầy hoài, nên mình phải chạy qua chỗ mấy dì mấy cậu xin viện trợ thêm để đóng tiền học «cua» toán lý. Nhưng riết rồi cũng «bê mánh», ba má cấm Q. học khiêu vũ luôn. Bạn M.K (phường 8—PN) thường đạp «ké» tích lữ của ông anh để kiếm tiền đóng học phí hàng tháng. Các bạn kiệt hơn thì nhờ bạn bè đến nhà chỉ hoặc tranh thủ giờ chơi học lại bạn mấy bài «phăng» chachacha, bepop đơn giản.

Rồi sự đam mê, muốn chơi trội hơn người khác trên sàn nhảy đã dẫn nhiều bạn đến những hậu quả không hay. Ở quận 1, nghe nói thầy C. dạy chuyên đề rất kỹ, nhiều «phăng» độc đáo nhưng đóng tiền rất cao (gần cả chỉ vàng), K. quyết định học cho được. Lúc ba má vắng nhà, K. phất từ lấy 4 chỉ vàng để đóng học phí cho mình và cô bạn. Phần còn lại K. dùng may sắm áo quần mode-đen và giày da. Đến khi gia đình phát hiện mới tá hỏa vì K. đã xài gần hết số vàng...

Không thể bảo đó không phải đua đòi. Cũng ở quận 1, sự đua đòi tai hại ấy đã dẫn T.H một bạn gái đến sự hư hỏng cuộc đời trinh trắng của mình...

TUỔI
MỤC
TÍM
VỚI
«PÍT»
NHẢY

KHI ÁNH ĐÈN MÀU HẤP DẪN HƠN ĐÈN HỌC...

KHÔNG chỉ là chuyện đua đòi tôn tiên, khi nói đến chuyện khiêu vũ ở tuổi cấp 3, chúng ta dễ nghĩ đến chuyện học hành của các bạn ấy, nhất là khối lớp 12 đối diện với 2 kỳ thi gay go. Ở lớp 12 trường NTMK, nhiều bạn rất phục có bạn Q. Q. học cật, ăn nói có bản lĩnh, chừng mực. Đặc biệt Q. biết ăn mặc đẹp và lại nhảy giỏi. Nhiều bạn thắc mắc tại sao Q. ít đi nhảy ở tụ điểm, Q. trả lời: «Biết cho vui thôi, lao vào ăn chơi tự mình hạ giá mình coi sao được».

Quả vậy, nếu thời gian dốc hết cho khiêu vũ chắc hẳn sẽ phải lấy cấp từ thời gian học tập. Bạn B. trường NAN học tới 2 lớp tại 2 nơi nên đêm nào cũng đi. Tối về mệt quá, B. học bài, làm bài qua quýt rồi đi ngủ. Từ loại khá, B. tụt xuống loại kém một cách dễ hiểu. Rõ ràng, với một số bạn mà khiêu vũ, ánh đèn «pit» quá hấp dẫn hơn ánh đèn bàn học, và đang làm lu mờ thậm chí ánh đèn cần thiết cho cuộc đời ấy!

Đối với nhiều nước, nhất là các nước phương Tây, khiêu vũ không xa lạ với bạn trẻ. Chỉ có điều, nếu các bạn bước ra «pit» nhảy với một phong cách lịch sự (đừng tranh thủ đề...đề...), với một tâm hồn thư thái lúc đã xong bài vở, việc nhà... thì khiêu vũ có thể sẽ mang đến cho bạn một niềm vui khá lý thú.

PHAN KIÊN DƯƠNG

CÓ THỂ BẠN CHƯA BIẾT NHỮNG ĐIỀU NÀY

- 1 — Muốn khiêu vũ đẹp, thân hình chỉ chuyển động từ hông trở xuống, còn đầu, đầu, vai thẳng.
- 2 — Bàn tay bạn nam khi đỡ hoặc tựa vào lưng bạn nữ (phía dưới bả vai trái) phải hết sức nhẹ nhàng.
- 3 — Bạn là nam, nếu muốn mời một bạn gái của một đôi bạn nào đó, bạn nên có một lời «xin phép» người còn lại.
- 4 — Bạn là nữ, và được một người bạn trai nào đó mời, bạn nên có một lời «xin lỗi» người bạn cùng đi với mình.
- 5 — Khi mời hoặc nhận lời mời khiêu vũ với một bạn khác giới, bạn không được «xù» người đó để chuyện trò lâu hoặc nhảy liên tục với người khác, dù đó vốn là bạn thân của mình.
- 6 — Nếu khiêu vũ ở các tụ điểm, không nên mời một người lạ nhảy với mình nhiều lần, dù bạn thích họ.
- 7 — Khi đến các tụ điểm, nếu là nữ, bạn có thể từ chối thật tế nhị lời mời nhảy của một bạn nào đó (TD: «xin lỗi, bài này mình không thích lắm», «mình mệt, xin nghỉ một chút...») và đã từ chối một người rồi suốt bài ấy mình không nên nhận lời mời của ai để tránh đụng chạm tự ái của người trước. Còn nếu bạn nhận lời, bạn sẽ tự bước ra, đi trước bạn trai và quay lại đưa tay cho bạn ấy.
- 8 — Khi dự một buổi khiêu vũ với gia đình (sinh nhật, tiệc cưới...) nếu là nữ và biết khiêu vũ bạn không nên từ chối lời của bất kỳ bạn trai nào, vì không khí thân mật của buổi vui. Và cặp nhảy đầu tiên nên có bạn chủ nhà.
- 9 — Tuyệt đối không dự khiêu vũ với một bộ đồ bộ, quần áo nhàu bẩn, đi dép lê, phì phèo thuốc lá, miệng sặc sụa mùi bia, rượu, (do vui miệng trước đó)...
- 10 — Không bình phẩm những cặp nhảy khác và không cười nói hí hửng.

DẠ CHÍNH

■ LUÔN HƯỚNG TỚI MỤC ĐÍCH THÌ NGƯỜI CHẠM CHẠP NHẬT CÙNG TIỀN NHANH HƠN NHỮNG KẾ LANG THANG KHÔNG MỤC ĐÍCH.

GLÉT XIN

CÔ GÁI ĐÈN TỪ HÔM QUÁ

TRÍCH TRUYỆN DÀI CÙNG TÊN CỦA NGUYỄN NHẬT ÁNH - Khởi thảo 24-10-1988

... LỚP tôi có tất cả bốn mươi mồng, trong đó hết ba phần tư là con trai. Con gái chỉ có một nhóm lèo tèo, ngồi tùm tùm ở hai bàn trên.

Ý mình là «của hiếm», tụi con gái kiêu căng, hóm hỉnh tợn! Suốt ngày, tụi nó chỉ chụm đầu vào với nhau trò chuyện thì thầm rồi cười rúc ra rúc rích, chả thêm để ý đến bọn con trai chúng tôi lấy một chút. Trong số tụi nó, con nhỏ Việt An là «lâm cao» nhất.

Việt An đẹp nhất lớp tôi. Điều đó ai cũng thừa nhận. Chính Việt An cũng... thừa nhận điều đó cho nên nó càng tỏ ra «lạnh lùng, băng giá» trước những cặp mắt «ngưỡng mộ» của tụi tôi.

Mỗi lần tụi con trai tìm cách bắt chuyện với nó, nó đều trả lời đàng hoàng. Nhưng ngôn ngữ của nó là một thứ ngôn ngữ «hành chánh», lịch sự, đúng mực không bộc lộ một tí tình cảm nào. Vì vậy, không đứa nào trong bọn tôi dám «giỡn mặt» với nó.

Khách quan mà nói, thái độ kiêu kỳ của Việt An trông thật dễ ghét! Còn chủ quan mà nói thì con gái trông càng dễ ghét bao nhiêu lại càng có vẻ dễ thương bấy nhiêu! Thế mới khổ... cho tôi!

Không như những đứa con gái cùng lớp, Việt An không từ các lớp dưới lên. Năm năm trước, nó học đầu ở tận Nha Trang. Năm nay nó theo gia đình chuyển về đây. Ngay từ đầu năm học, Việt An bất thành linh xuất hiện trong lớp tôi và từ đó «quấy nhiễu» cuộc sống yên tĩnh của bọn con trai chúng tôi.

Vì «lý lịch» của Việt An đặc biệt như vậy nên tôi không có thời gian để la cà tiếp cận. Và những giờ học cứ hờ hững trôi qua như nước chảy xuôi dòng. Tôi như chiếc lá lẻ loi trôi theo dòng nước, chốc chốc ngoái đầu nhìn Việt An mà lòng buồn rười rượi.

Nhưng như ông bà ta thường nói «cái khó ló cái khôn», rồi cuộc tôi cũng nghĩ ra được một cách để làm quen với Việt An.

Hôm đó lớp tôi làm bài tập làm văn.

Khi còn mười lăm phút nữa hết giờ, tụi bạn trong lớp lần lượt đem bài lên nộp. Đứa nào nộp xong được quyền ôm cặp ra về.

Tôi thuộc loại học sinh giỏi văn nên chỉ cần một nửa số giờ qui định đã làm xong bài tập. Nhưng tôi cứ ngồi đọc tới đọc lui, chưa với nộp ngay. Vừa đọc tôi vừa liếc chừng về phía Việt An.

Việt An còn đang mài mē viết, chưa tỏ vẻ gì là sắp kết thúc. Thế là tôi cứ ngồi cắn viết nhẩn nha chờ.

Cho tới khi tiếng trống hết giờ vang lên, Việt An viết lia viết lịa mấy dòng cuối và hồi hả mang bài lên nộp. Xong, nó ôm cặp bước ra cửa.

Việt An ngồi ở bàn đầu dãy bên kia, tôi ngồi bàn đầu dãy bên này, gần cửa ra vào, nên muốn ra ngoài nó phải đi ngang qua trước mặt tôi.

Lúc này, lớp học chỉ còn lèo tèo dăm ba đứa. Đứa nào đứa nấy đang cúi đầu vô bài làm viết lầy viết đề, chẳng chú ý gì đến chung quanh. Cô Hường thì đang lui cui đem bài. Khung cảnh rất thuận lợi cho việc thực hiện «ý đồ đen tối» của tôi.

Đợi cho Việt An vừa đi qua trước mặt, tôi cầm cây viết máy vẩy vào lưng nó. Trong nháy mắt, vạt áo phía sau của Việt An dính đầy những vết mực lôm đôm. Nó chẳng hay biết gì, cứ cầm cặp đi thẳng.

Khi thấy Việt An đã đi khá xa, tôi mới lờ lờ mang bài lên nộp rồi ba chân bốn cẳng phóng theo.

Nửa đường, tôi đuổi kịp Việt An. Nó đang đi chung với nhỏ Hồng Hoa.

Tôi kêu:

- Việt An!

Việt An quay lại ngạc nhiên:

- Anh kêu tôi hả?

Tôi chỉ vào lưng nó «mết»:

- Áo Việt An dính đầy mực kia!

Việt An bán tín bán nghi. Nó ngoảnh lại nhìn nhưng không làm sao thấy được vạt áo sau lưng. Nó day lưng sang Hồng Hoa:

- Hồng Hoa coi thử có gì không?

- Trời ơi! - Hồng Hoa kêu lên sững sờ!

- Mực ở đâu dính tèm lem vậy nè?

Việt An tỏ vẻ lo lắng:

- Nhiều không?

- Không nhiều, nhưng chạy một đường dài...

Đang nói, bỗng nhiên Hồng Hoa la lên:

- Thôi đừng rồi! Như vậy là có ai vẩy mực vô áo mày rồi!

Tôi cũng giả bộ gật gù:

- Đúng rồi! Đúng là có đứa nào chơi nghịch!

Hồng Hoa ngó tôi :

- Ông có biết ai vậy mực không ?

Tôi giật mình :

- Không ! Không biết ! Nếu biết thì tôi đã... trị nó một trận rồi !

Hồng Hoa cầm tay Việt An nói :

- Thôi đừng lo nữa ! Về nhà kiếm cau de-javel giặt là nó bay liền.

Việt An lăm bắm :

- Không biết ai chơi kiểu gì kỳ cục !

Tôi đi bên cạnh, trông ngược, đập thỉnh thịch, trong lòng vừa ấy này vừa sung sướng. Ấy này vì thấy Việt An lo lắng về cái áo hơn tôi tưởng. Chắc nó sợ về nhà bị mẹ la. Sung sướng vì nhờ vậy mà tôi được đi chung với Việt An và trò chuyện với nó một cách "hợp pháp".

Biết ơn tôi về việc tôi đã quan tâm đến cái áo của nó và nhất là việc tôi hùng hổ đòi trừng trị «cái tên mắt dạy nào đó». Việt An tỏ ra coi mở với tôi hơn thường lệ.

Ba đứa tôi vừa đi vừa trao đổi với nhau về bài tập làm văn vừa rồi một cách say sưa cho đến khi Việt An và Hồng Hoa rẽ sang đường khác.

Tôi đó tôi cứ nằm thao thức nghĩ về những ngày tươi đẹp sắp tới. Bước khởi đầu đã thuận lợi, những bước tiếp theo hẳn sẽ dễ dàng hơn ! Tôi hình dung ngay mai khi tôi bước vào lớp Việt An sẽ chào tôi bằng một nụ cười đầy cảm tình. Và tôi sẽ hân hoan đáp lại cũng bằng một nụ cười đầy... tình cảm. Sau đó, hai đứa tôi sẽ trò chuyện với nhau riu riu, say sưa, không làm sao rời ra được, trừ những ánh mắt ghen tỵ và thần phục của tụi bạn.

Đang nghĩ tới đó, tôi giật mình ngồi dậy chạy đi bật đèn. Rồi tôi đứng uốn éo trước gương luyện... cười. Tôi luyện cả thấy sáu kiểu cười, kiểu nào cũng tràn trề tình cảm. Gắn một tiếng đồng hồ sau, khi thấy các cơ bắp nơi miệng đã đi vào hoạt động nhịp nhàng, thuận thực tôi mới tắt đèn leo lên giường nằm... thức tiếp.

Sáng hôm sau, trên đường tới trường, tôi vừa đi vừa ôn lại cho thật nhuyễn, không phải ôn bài mà ôn lại... sáu kiểu cười.

Vừa ló đầu vô lớp, tôi gặp ngay Hồng Hoa. Tôi chưa kịp mở miệng, nó đã chỉ tay vô trán tôi, dọa :

- Chết ông rồi ! Sao hôm qua ông vậy mực vô áo Việt An ?

Tôi tái mặt :

- Dâu có ! Ai phao tin bậy bạ vậy ?

Hồng Hoa nheo mắt :

- Ông còn chối gì nữa ! Chiêu Minh thấy rõ ràng !

Chiêu Minh ngồi bàn thứ hai dãy bên kia, kế Hồng Hoa. Hôm qua hình như nó là một trong những đứa ngồi lại sau cùng. Như vậy hẳn nó tình cờ trông thấy hành động phá hoại của tôi.

Chỉ mới thoáng nghĩ tới chuyện xui xẻo đó, tôi đã thấy lạnh cả người và vội vàng chối biến :

- Không phải đâu ! Chắc là Chiêu Minh nhìn lầm tôi với ai đó !

Hồng Hoa thộp lấy cổ tay tôi :

- Chuyện rõ ràng vậy mà ông còn chối

đây đây nữa hả ! Ông lại đây nói chuyện với Việt An đi !

Vừa nói nó vừa kéo tôi lại đây bàn con gái :

- Tôi không lại đâu !

Tôi kêu lên và vùng khỏi tay Hồng Hoa, chạy vô ra cửa. Tôi đi tha thẩn ngoài sân, trong bụng rủa thầm nhỏ Chiêu Minh tới bởi hoa lá. Chỉ đến khi tiếng trống vào học vang lên, tôi mới lỏ dòm cặp vô lớp và lúi thủ về chỗ ngồi.

Bên kia, Hồng Hoa nhìn sang, nguyệt tôi một cái dài cả cây sò. Nhưng tôi kệ xác nó, con nhỏ lăm điều này ! Tôi chỉ quan tâm tới Việt An «của tôi».

Việt An đang ngồi hí hoáy chép cái gì đó trong tập. Nó chẳng thèm liếc tôi lấy một cái. Điều đó khiến tôi bứt rứt kinh khủng. Bây giờ tự dưng tôi muốn được nghe Việt An trách móc, thậm chí chửi thật nặng cũng được hoặc ít ra là nguyệt tôi một cái dài bằng đặc như Hồng Hoa. Như vậy tôi đỡ áy náy hơn. Đằng này nó cứ tỉnh khô, ra cái điều tôi là đồ mắt dạy, không đáng cho nó phải bận tâm.

Cả buổi sáng, tôi ngồi xui xẻo. Bước khởi đầu như vậy kể như toi. Nghĩ đến mấy kiểu cười tình cảm khổ luyện giữa đêm khuya, tôi càng giận mình. Không biết làm gì cho khuây khỏa, tôi quay sang thẳng Hải gây ngổn cạnh, nghe rằng cười với nó ba kiểu.

Nụ cười «thăm lặng» của tôi hiệu quả ghê gớm ! Tôi mới cười có ba kiểu mà Hải gáy đã trở mặt :

- Bữa nay mày làm gì mà thân ái với tao quá vậy !

Nghe nó bình phẩm, tôi càng tiếc hùi hụi. Nhưng lo gì, - tôi tự động viên - thua keo này ta bày keo khác ! Ông bà đã dạy rồi !

Suốt một tháng trời sau đó, tôi không dám gặp mặt Việt An.

Cho tới một hôm, trong giờ ra chơi, tôi đánh bạo lại gần nó. Lúc này, tụi bạn đã ủa cả ra ngoài, chỉ còn mỗi Việt An ngồi tại chỗ cầm cúi đọc sách.

Tôi hắng giọng, hỏi :

- Việt An xem cuốn gì vậy ?

Nó ngược mắt nhìn tôi :

- Cuốn «Giamilia».

- Hay không ?

- Hay.

Tôi nói, giọng rụt rè :

- Chứng nào coi xong Việt An cho tôi mượn nghen !

Việt An gật đầu rồi cúi xuống đọc tiếp.

Chẳng biết nói gì thêm nữa, tôi đứng lờ ngơ một hồi rồi tặc lưỡi bỏ đi. Con nhỏ phách lối thật ! - Tôi âm ức nhủ bụng - Nhưng dù sao nó cũng không hặc mình chuyện vay mượn ! Thế cũng tốt !

Hai ngày sau, Việt An đưa tôi mượn cuốn sách. Nó nói :

- Anh nhớ giữ cẩn thận nghen !

Tôi cười :

- Yên chí.

Nó lại dặn, giọng tỉnh khô :

- Nhớ đừng vay mượn vô sách !

N.N.A

CHĂM SÓC NÉT ĐẸP TỰ NHIÊN

**NHỮNG PHƯƠNG PHÁP NUÔI DƯỠNG LÀN DA
NGUYÊN NHÂN - CÁCH CHỮA TRỊ NHỮNG LÀN DA XẤU.**

A/- Có trao đổi với các em một số phương pháp sau đây, các em thử thực hiện xem có kết quả không nhé.

- Trước hết phải luôn luôn giữ vệ sinh làn da, nhất là da mặt. Bất cứ sau một chuyến đi nào dù xa hay gần đều phải rửa mặt thật sạch sẽ bằng nước lá với khăn lòng mềm. Nếu tắm mặt được toàn thân là tốt nhất.

- Không nên để mặt phơi ra nắng gió quá gay gắt, da mau dày, sẽ bị sạm, nám, những "chiến hạo", "công sự" sẽ nhanh chóng mọc lên trên mặt em.

- Một tháng 2 hay 3 lần làm mặt nạ (Masque) thiên nhiên bằng dưa leo hoặc cà chua. Cắt thật mỏng 1 trong 2 thứ trên đắp đều lên mặt, trán, cằm, cổ để yên từ 20 - 30 phút, sau đó rửa mặt và lau thật sạch.

- Chú ý cách ăn, uống. Không nên dùng nhiều những thức ăn khó tiêu như: dầu, mỡ, cóc, ổi..., các thứ gia vị nóng như: ớt, tiêu..., các loại nước uống như: cà phê, rượu. Không hút thuốc lá.

- Không để tóc bết, phải tập thành thói quen mỗi ngày đi... 1 lần. Sáu tháng phải dùng thuốc "sở lông" 1 lần.

- Uống nước càng nhiều càng tốt, đừng để bệ bụng thôi.

- Không thức khuya nếu không có việc gì cần.

Ngoài ra tất cả các đồ dùng như: quần, áo, khăn, mũ, gối, chiếu... phải luôn luôn sạch sẽ. Nước dùng cho ăn uống hãy các việc khác đều phải sạch, trong, đúng chế độ, không biếng nhác. Thường xuyên tập thể dục.

Một vấn đề cần phải chú ý nữa là: Về đẹp thực sự không chỉ là những nét chuẩn của khuôn mặt, sự cân đối của cơ thể... mà còn cần phải có sự phấn chấn của tâm hồn nữa, phải luôn

vui tươi, hồ hởi, cởi mở, phải có lòng vị tha, chan hòa với mọi người... Nét đẹp không bao giờ đến với những người thường cau có, hay gắt gỏng, phiền muộn, ích kỷ, thiếu tự tin. Thật vậy, **"Nét đẹp phải được tỏa sáng từ bên trong"** (Kurt)

B/- Nguyên nhân và cách chữa trị những làn da xấu:

Tuy nhiên không ít em kém may mắn, phải khổ sở vì có làn da sần sùi, đầy mụn, nổi mề, khô hay nhờn, tròng lờm chớm như chị Hằng qua ống kính của các con tàu vũ trụ.

Trước hết đó có thể do sự biến đổi về sinh lý của tuổi dậy thì. Qua thời kỳ này các triệu chứng biến đổi ấy sẽ biến mất, da dẻ các em trở lại bình thường mà còn đẹp thêm ra.

Thứ hai có thể do các em chưa biết hoặc không chú ý thực hiện những điều nêu ở phần A.

Thứ ba có thể do các em dùng mỹ phẩm quá sớm, quá nhiều, không thích ứng với làn da của các em.

Thứ tư có thể do bị di truyền từ cha mẹ, do bộ liệu hóa làm việc không hoàn hảo hay 1 bệnh lý nào đó...

Với nguyên nhân thứ tư các em cần phải nhờ đến sự xác định và điều trị của y - bác sĩ.

Da có 3 loại

● **Da bình thường**: Em chỉ cần giữ gìn, nuôi dưỡng cho nó đẹp thêm mà thôi.

● **Da nhờn**: Loại da này gây nhiều phiền phức cho các em. Trước hết thường bị nổi mụn, thứ 2 thường làm nở lỗ chân lông, thứ 3 dễ làm loang lổ mặt phần khi cần phải trang điểm.

Để chữa trị loại da này ngoài việc thực hiện các điều nêu ở phần A các em làm các việc sau đây:

- Ăn nhiều các loại rau, quả tươi có chứa nhiều sinh tố C

- Mỗi tuần 1 lần các em làm mặt nạ sau đây: Dùng 1 lòng trắng trứng gà đánh với 5 giọt chanh cho thật tan đều rồi thoa mỏng, đều lên khắp da mặt, trán, cằm, cổ (trừ mí mắt). Để mặt nạ trong vòng 20 - 30 phút rồi rửa mặt bằng nước ấm, sau đó lau lại bằng "nước Hoa Hồng". Dùng mặt nạ này thì các em phải tránh nắng.

Có thể xen kẽ giữa thời gian làm mặt nạ này em làm mặt nạ thiên nhiên bằng dưa leo và cà chua thêm.

Cần chú ý trong khi làm tất cả loại mặt nạ là phải cẩn thận, không nói chuyện, cười hoặc bất cứ động tác gì tạo thành nếp nhăn trên da mặt, nó sẽ để lại những "con đường đau khổ" trên mặt các em đấy.

● **Da khô**: Loại da này còn "khô sớ" không kém, nó dễ bị sần sùi, khô mề, nứt nẻ... sự già nua sẽ đến với em bằng tốc độ "tên lửa". Với làn da này các em phải tuân thủ các điều sau đây:

- Tuyệt đối không rửa mặt với nước có phèn, nên dùng nước mưa hay nước lọc. Không dùng xà phòng có chất Acid. Các thứ trên làm tăng độ khô trên da, nhất là da mặt.

- Các em nên thường xuyên dùng NIVEA, SỮA ONG CHUA hoặc các loại kem dùng cho loại da khô (nếu có điều kiện), nó sẽ làm mềm da của các em.

- Mỗi tuần 1 lần làm mặt nạ sau đây: Dùng 1 lòng đỏ trứng gà đánh tan thật đều với 5 - 7 giọt mật ong hay dầu thực vật (dầu mè, dầu phộng) rồi bôi đều lên khắp mặt, trán, cằm, cổ (trừ mí mắt). Để mặt nạ trong vòng 20 - 30 phút rồi rửa mặt bằng nước ấm.

- Nên ăn nhiều rau quả tươi, các thức ăn, uống mát, không dùng những loại nóng, khó tiêu.

Thôi nhé, bây nhiêu đó cũng đủ làm mặt không ít thì giờ và sự nhàn rỗi của các em rồi đây. Hẹn các em lần sau.

KIM DUNG

■ DẠM ĐANG

BÁNH Ồ KHOAI MÌ

Vật liệu :

- Khoai mì mài nhuyễn 2 chén (1kg)
- Đậu xanh đãi vỏ đỏ chín 1 chén (100gr)
- Đường trắng 2 chén lưng
- Nước cốt dừa 1 chén
- Trứng vịt (gà) 1 trái
- Một ít vani và 1 muỗng

canh sữa đặc

Cách làm :

Tất cả đồ chung vào nhau trộn đều, múc ra khuôn (đã được thoa mỡ) cho lên lò nướng như bánh bông lan. Bánh chín rất thơm ngon.

CHI CHI

■ KHÉO TAY

MAY GIỎ XÁCH

Vật liệu : vải vụn, khoen, chỉ may, nút.

Cách may :

Cắt 4 miếng vải như hình 1.

Mỗi miếng 1 màu (chú ý chọn màu tương phản hoặc những màu hay bông hoa hài hòa ăn ý với nhau).

Ví dụ : Trắng với đen, xanh dương, hồng với xám; Xanh có chấm trắng với xanh sọc trắng; Hoa lớn với hoa nhỏ (cùng màu); Chấm lớn với chấm nhỏ...

Ráp từng 2 miếng một (hình 2).

Hai miếng là 1 mặt của túi.

Sau đó ráp 2 phần đáy túi (cạnh c).

Ráp a với a', b với b' ta có 1 cái túi chỉ còn may dây nữa là xong. (hình 3).

Dây có thể may nhỏ 1.5 → 2 cm, dài 80 cm → 1m hoặc may 3 sợi nhỏ tết lại như bím tóc. Một đầu gắn cố định vào miệng túi. Một đầu buộc vào khoen tròn may dính vào túi để có thể kéo dài ngắn tùy thích.

Các bạn sẽ có một túi nhỏ xinh dùng thuận tiện đi học đi chơi.

Vân

■ THẢO VẬT

GÓC HỌC TẬP

Với một ít hiểu biết về nghề mộc bạn có thể đóng hoặc sửa lại kệ sách theo mẫu dưới đây : cửa tủ mở ra trở thành vách ngăn, một miếng ván vừa làm mặt bàn, vừa làm cửa ngăn tủ, bạn có thể tập trung học với góc học tập khá riêng biệt gọn gàng này.

HƯỚNG DƯƠNG

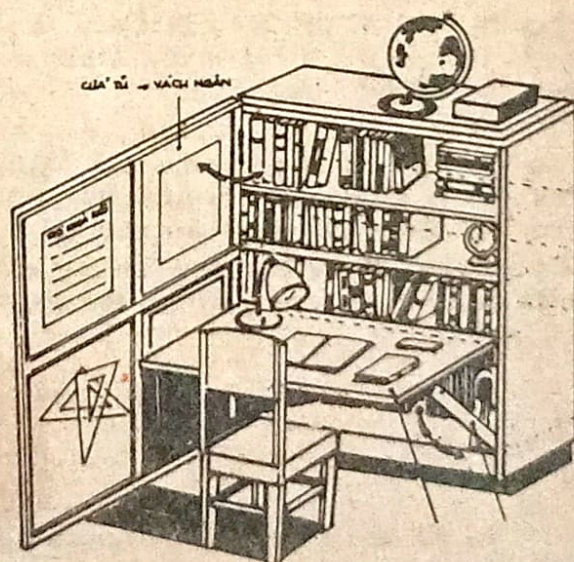
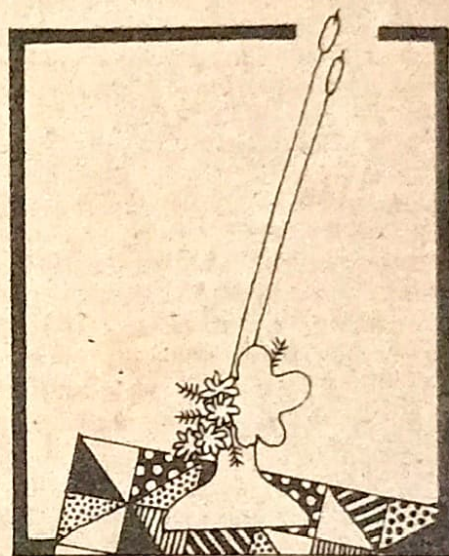
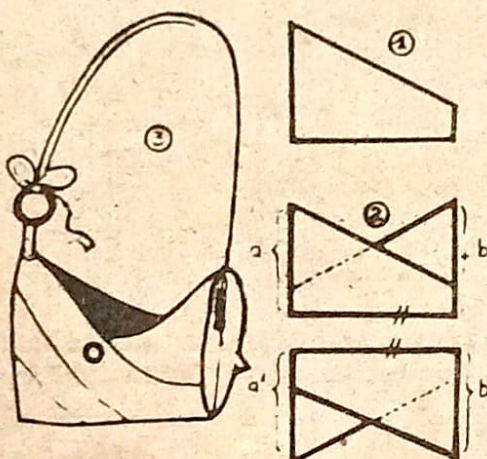
■ CẨM HOA ĐƠN GIẢN

CHỦ ĐỀ CỎ ĐƠN

Vật liệu :

- 1 hoa lay ơn nở, hoặc 1 bông nhung nở (đều màu đỏ)
- 4 hoa thạch thảo
- Vải lá mướp
- 2 bông cỏ lau
- 1 bình cổ nhỏ màu nâu.

TRÚC MINH

TỪ KHU << VƯỜN ƯƠM >> NÀY HY VỌNG MỖI BẠN SẼ LÀ MỘT NỤ HOA NỞ ĐẸP

VƯỜN ƯƠM VƯỜN ƯƠM

Mực Tím Và Bạn

TỪ khi MT số 1 ra mắt bạn đọc, mỗi ngày, đã có nhiều thư mực tím (và cả mực xanh, mực đen nữa) gửi đến tòa soạn. MT xiết bao cảm động, vui và «run» quá!

Xin nhận lời *lâm quen* và viết chặt tay thân ái của các bạn gửi đến. «*Đọc MT tự đứng muốn viết*» ư? Và lại thấy «*lông tự ái trời lên vì không thấy bóng dáng trường, mình trên MT*» ư? Vậy thì xin mời bạn hãy cầm viết lên. Hứa sẽ không *cười*, không *chọc* quê những bài viết «*con cóc*» của các bạn, vì đã nói rồi mà («*Dầu nét bút có vụng về thì cũng đáng yêu như màu mực tím.*» - trích «*tự bạch*» của MT số 1) - huống gì, bài «*con cóc*» của bạn lại phải «*nặng óc, nặng tim*» ra mới có. Đừng lo, MT trân trọng đón nhận tất cả những bài vở, góp ý mà các bạn «*dấu ái*» hay «*thấy ghét ghét*» gửi đến.

Ừ, MT sẽ rang ra đều mỗi tháng một lần (không «*chết*» đâu). Bạn đã «*lõ*» phải lòng.

LỜI TRẢ LỜI CHUNG

ngạc nhiên, thích thú với MT rồi thì MT đâu dám... phụ lòng nhau. Bởi vậy, MT đang «*run*» lắm đấy, vì phải *lâm* sao cho được như lời dặn dò của các bạn: «*Nói dùm chúng mình những vấn đề mà chúng mình chưa dám nói*», «*Giúp cho tuổi mới lớn biết cách sống, vui với tuổi của mình*», «*Gợi sự nhạy cảm, tình yêu thương đậm đà, trong sáng đối với con người*», «*Là bạn tâm tình thì đâu phải lúc nào cũng có những lời khuyên mà cái cần hơn là phải cảm thông, chia sẻ, nói bằng tiếng nói của tuổi mới lớn*», «*Mong Mực Tím luôn hồn nhiên, trong sáng, đừng trở nên giao điều cứng nhắc và đứng quạ úy mị, vượt ải*». ...

Tâm chân tình các bạn gửi gắm, MT biết để ở đâu cho hết. Thôi thì, xin gửi vào MT số 2, 3, và...

Thân thiết,
M.T.

Những chữ in nghiêng là trích thư của bạn đọc.

NHỎ LỚ RIÊNG

- *Diễm Châu*: Chờ tin của Thịnh (Bài «*Điều ước*» - MT số 1) ở MT số 3 nhé!

- *Thúy Ái*. . . ối! Có thể gửi một vài tấm ảnh mà Ái thích để *lâm* đẹp cho tập san, được lắm chứ! Đã chuyển «*théc méc*» của bạn đến BS Đỗ Hồng Ngọc.

- *Xuân Thu và các bạn*: Bạn cứ bỏ bài vào bao thư, để tên họ, địa chỉ người gửi và tên «*Mực Tím*», địa chỉ của MT, không dán tem (nhưng phải dán bao thư lại kẻo lộ bí mật). Bài và thư viết riêng, không viết chung trên cùng một trang giấy (vì tòa soạn sẽ tách

bài, thư riêng). Mỗi bài nên viết giấy rời nhau, đừng viết «*liền tù tù*». Bài dài ngắn sao cũng được, miễn hay thôi. Đề tài viết là bất cứ những gì đang xảy ra *quanh bạn và trong bạn* (tuổi mới lớn).

- *Mỹ Hoa*: Tim anh Cỏ Cú đang nháy ngoài vì được tới «*cả lớp*» của bạn thích đấy.

- *Huệ Phương*: Muốn liên lạc với Kim Hồng (Anh bla MT số 1), bạn cứ viết thư, MT sẽ làm cánh nhận đưa thư giúp bạn

MT đã nhận được thư, bài của các bạn:

Phạm Thanh Thảo ■ Bùi Thị Trinh ■ Lê Thanh Xuân ■ Bích Vân ■ Thy Đức Nguyễn ■ Trần Hữu Nghiễm ■ Đồng Thị Thanh Ngọc ■ Phan Thị Ngọc Phượng ■ Đỗ Quang Vinh ■ Vũ Hữu Viên ■ Lê Thị Ngọc Bích ■ Nguyễn Văn Sơn ■ Tịnh Thủy ■ Nhật Thanh ■ Bảo

HỌP THƯ MỰC TÍM

Hàn ■ Sóc Nâu ■ Nguyễn Kiên Nhân ■ Tưởng Vũ ■ Nguyễn Phạm Thùy Linh ■ Lê Quang Đông ■ Lê Minh Hoàng ■ Phan Tấn Thắng ■ Tuyết Ni ■ Tuyết Cẩm ■ Đoàn Lê Trang ■ Trần Vĩnh ■ Huỳnh Minh Long ■ Huỳnh Thị Bích Phượng ■ Nguyễn Vũ Lan Chi ■ Hoàng Linh ■ Trần Thanh Vân ■ Lê Dung ■ Lê Quang Vinh ■ Nguyễn Hứa Huyền Như ■ Nguyễn Quốc Nam ■ Thủy Châu ■ Nguyễn Nam Sơn ■ Thiên Quỳnh ■ ...

ĐÓN ĐỌC: MỰC TÍM SỐ 3 - Ra ngày 15.2.1989

Mực Tím - Phụ bản báo Khán Quảng Đồ - Giấy phép số 191/XBNT - của Sở VH TT

THƠ GỎI CÂY HOÀNG DIỆP

NGUYỄN THÁI DƯƠNG

Cây hoàng điệp trước nhà em mỗi tối
 Xác hoa vàng rụng xuống kín chân tôi
 Không hò hẹn, sao tôi còn mãi đợi
 Đứng lơ ngơ lóng ngóng dưới hiên đời
 Căn phòng mở dịu dàng khung cửa sổ
 Ngọn đèn khuya lẳng lẽ bóng em ngồi
 Tóc em xoa xuống đôi bờ vai nhỏ
 Ngọn thác nào cuộn chảy giữa lòng tôi
 Cây rơi vãi, lòng tôi không rơi vãi
 Chỉ lẳng thắm nở một nụ tình si
 Tán lá ấy vui gì mà nhún nhảy?
 Tôi chờ ai, tôi đứng một mình tôi?
 Em có thấy một mai khi thức dậy
 Hai dấu chân tôi để lại trước nhà
 Lòng tôi đây - yêu mà không dám ngo
 Xác hoa vàng nhớ nói hộ dùm ta!

1986

CÂY DIỆP VÀNG

□ Nhạc : NGUYỄN NGỌC THIÊN
 □ Thơ : NGUYỄN THÁI DƯƠNG

Nhenhàng

Cây điệp vàng trước nhà em mỗi tối, Xác hoa vàng rụng xuống kín
 chân tôi. Không hò hẹn, sao tôi còn mãi đợi, Đứng lơ ngơ, lóng ngóng dưới hiên
 đời. Khung cửa sổ dịu dàng mở lối, Ngọn đèn khuya lẳng lẽ bóng em ngồi. Tóc em
 xoa xuống đôi bờ vai nhỏ, Dòng thác nào cuộn chảy giữa lòng tôi. Cây rơi vãi, lòng
 tôi không rơi vãi. Chỉ lẳng thắm nở một nụ tình si. Em có thấy một
 mai khi thức dậy, Hai dấu chân tôi để lại trước sân. Lòng tôi
 đây yêu mà không dám ngo, Xác hoa vàng sẽ nói hộ giùm tôi. Lòng tôi... tôi.

Chúc mừng Năm mới

Nước hoa

XUÂN HƯƠNG

89

JANUARY

				1			
2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28	29	
30	31						

FEBRUARY

			1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12	
13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26	
27	28						

MARCH

			1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12	
13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26	
27	28	29	30	31			

APRIL

					1	2	
3	4	5	6	7	8	9	
10	11	12	13	14	15	16	
17	18	19	20	21	22	23	
24	25	26	27	28	29	30	

MAY

1	2	3	4	5	6	7	
8	9	10	11	12	13	14	
15	16	17	18	19	20	21	
22	23	24	25	26	27	28	
29	30	31					

JUNE

			1	2	3	4	
5	6	7	8	9	10	11	
12	13	14	15	16	17	18	
19	20	21	22	23	24	25	
26	27	28	29	30			

JULY

						1	2
3	4	5	6	7	8	9	
10	11	12	13	14	15	16	
17	18	19	20	21	22	23	
24	25	26	27	28	29	30	
31							

AUGUST

			1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20	
21	22	23	24	25	26	27	
28	29	30	31				

SEPTEMBER

						1	2
3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	
18	19	20	21	22	23	24	
25	26	27	28	29	30		

OCTOBER

						1	
2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28	29	
30	31						

NOVEMBER

			1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12	
13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26	
27	28	29	30				

DECEMBER

						1	2
3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	
18	19	20	21	22	23	24	
25	26	27	28	29	30	31	

GIÁ : 250 D